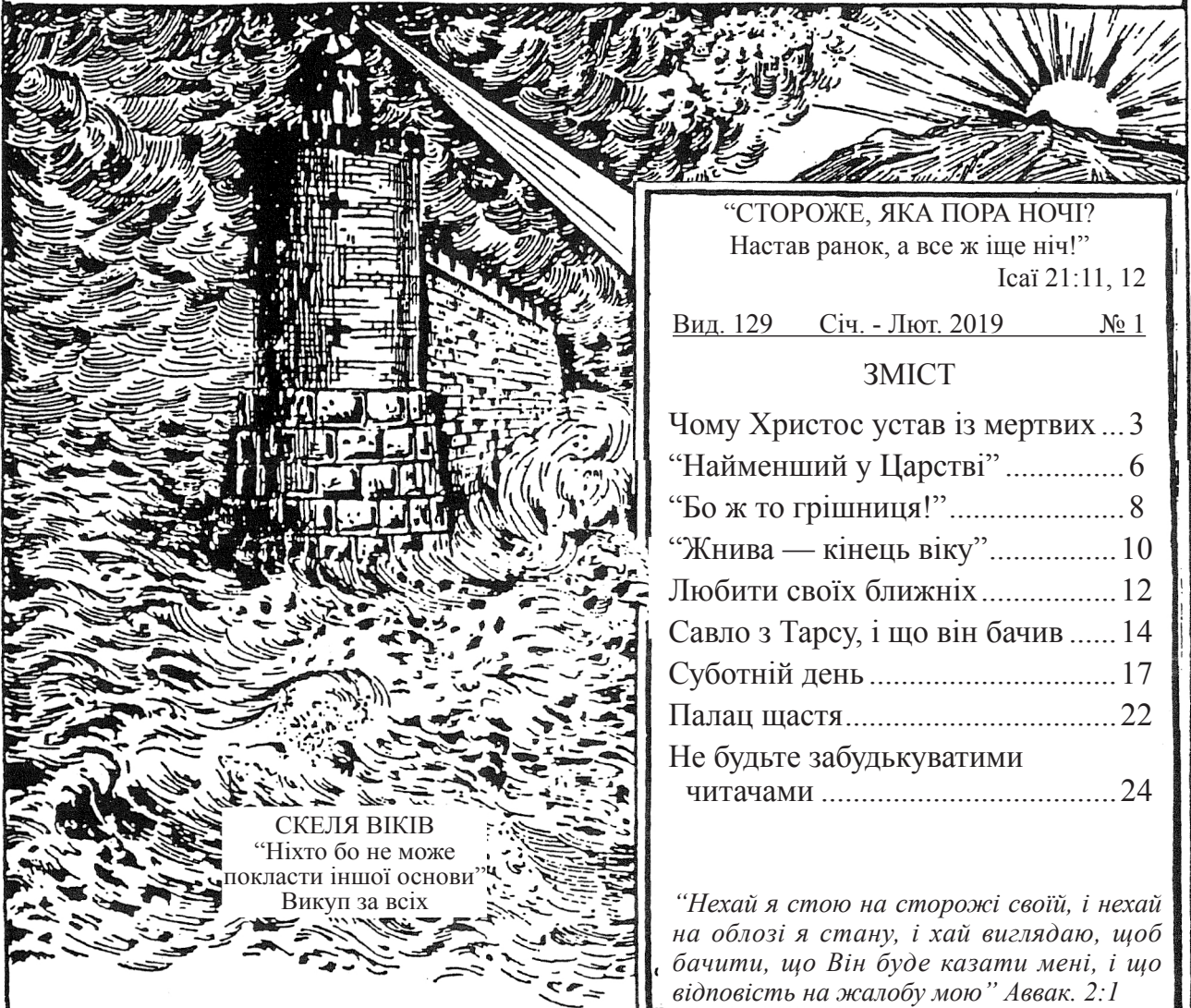

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Випуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж іще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 129 Січ. - Лют. 2019 № 1

ЗМІСТ

Чому Христос устав із мертвих ...	3
“Найменший у Царстві”	6
“Бо ж то грішниця!”	8
“Жнива — кінець віку”	10
Любити своїх ближніх	12
Савло з Тарсу, і що він бачив	14
Суботній день	17
Палац щастя	22
Не будьте забудькуватими читачами	24

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАС:

що церква є “храмом” живого бога – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається обтискування, формування і шліфування посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що основа надії для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що надією церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що теперішнім завданням церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що надія для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

**ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА
БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.**

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ЧОМУ ХРИСТОС УСТАВ ІЗ МЕРТВИХ

“Коли ж бо Христос не воскрес [не встав], то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша! Ми знайшлися б тоді неправдивими свідками Божими... Тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись”
(1 Коринтян 15: 14, 15, 18).

Віра щодо воскресіння мертвих, раз передана святим через Ісуса та апостолів, у цілому була втрачена. Християни кажуть, що вони вірять у воскресіння, бо знаходять, що так стверджує Біблія, однак вони постійно натрапляють на труднощі у своєму намаганні погодити вчення Святого Письма про воскресіння з деякими небіблійними теоріями, прийнятими Церквою і впровадженими в численні віровчення у “Середньовіччі”.

Св. Павло застерігав Церкву від цих людських філософій, називаючи їх “знанням, неправдиво названим так”, яке нищить Боже Слово. Ці неправди стали зняряддям, яке поділило віру Божого народу на шість сотень віровизнань із шістьма сотнями різних віросповідань. Коли б увесь Божий народ міг повернутися до простоти вчення Біблії щодо воскресіння мертвих, то всі відмінності одразу б зникли. Усі би побачили, що Боже Слово гарне і гармонійне, задовільне для посвяченого інтелекту, як жодне з наших сектантських віровчень.

У дійсності вчення про воскресіння мертвих відкинули всі віросповідання — не свідомо, не навмисне, а вимушено, так би мовити. Протилежна теорія, яка проникла в розуми і укорінилася в них, не залишає місця для доктрини воскресіння, як її представляє Біблія. Остаточно ми перекурили доктрину воскресіння, повторюючи напам’ять: “Я вірю у воскресіння тіла”.

Та навіть цей перекучений погляд на воскресіння не задовольняє тих, хто його тримається. Їм не раз хотілося, щоб цієї доктрини воскресіння в Біблії взагалі не було, настільки вона створює розбіжності. Наприклад, здається зовсім непослідовним казати: “Я вірю у воскресіння тіла”, а тоді говорити, як багато хто робить: “Смерть — це тільки повернення додому, полишення смертного тіла, визволення від його обмежень”. Якщо померти і звільнитися від обмежень тіла — благословення, то як може бути благословенням вдруге увійти в тіло і примусово утримувати його цілу вічність? Таким непослідовним виглядає воскресіння з погляду віровчень людей.

ВОСКРЕСІННЯ В БІБЛІЇ — РОЗУМНА, ОБҐРУНТОВАНА РІЧ

У тому, як Біблія представляє воскресіння, немає нічого непослідовного. Твердження про воскресіння тіла походить не з Біблії, а від людей. Біблія незмінно посилається на воскресіння душі. Помирає душа, як читаємо: “Та душа, що грішить, вона помре”. Адам був створений як жива душа, але його жива душа потрапила під вирок смерті, бо він не послухався Бога. І саме його душа була відкуплена від смерті, а не тіло: “Від могили життя твоє Він визволяє” (Пс. 103: 4).

Щоб здійснити це відкуплення, читаємо, Ісус Христос “на смерть віддав душу Свою”, “душу Свою поклав Він як жертву за гріх”. Більше того, нам особливо сказано, що зі смерті була піднята душа Ісуса: “Бо Ти не залишиш душі моєї в шеолі” (Гиж.). Св. Петро цитує це як пророчий вираз про воскресіння Ісуса,

що Його душа не залишиться в гадес. Тож Бог підняв Ісуса з мертвих на третій день.

В якій тілах вийдуть мертві? — зовсім інше питання. Деякі мертві душі, згідно з Біблією, вийдуть у воскресінні з духовними тілами, а інші — з людськими тілами. Важливо, що саме душа, істота виходить у воскресінні, а не тіло. Якщо помирає душа, як стверджує Біблія, то, зрозуміло, повинна і воскреснути душа.

Наша трудність полягала в тому, що ми “знищили Боже Слово” нашими “традиціями”. Ми перейняли від грецьких філософів традицію, яку відстоювали Сократ та Платон, що коли людська істота помирає, вона насправді не помирає. Душа, кажуть, не може померти, та як тільки душа виходить з тіла, тіло помирає. Як дивно, що ми, розумні, мислячі істоти, прийняли цю язичницьку філософію без жодного слова на її підтримку зі Святого Письма і зі сотнями віршів, які її засуджують!

Можемо тільки уявити, як ці язичницькі філософи додумались до такої теорії: через своє бажання вірити в майбутнє життя і через відсутність одкровення від Бога про майбутнє життя. Тому вони постарались зробити все, щоб переконати себе в тому, що людина насправді не вмирає, що жодна людина не може померти. Біблійна теорія зовсім протилежна, а саме: людина помирає, вона — душа, мисляча, чуттєва істота. Також вона не є істотою без тіла і взагалі не може бути істотою без тіла. Її тіло може змінитися, і це, як стверджує наука, відбувається з тілом поступово, година за годиною, аж повна зміна настає через сім років.

Ця людина, ця душа, ця чуттєва істота може за п'ятдесят років життя поступово скинути зі себе матерію, достатню для семи тіл. Та в мить, коли скинення цієї мертвої матерії та її заміна на живу матерію припиняється, настає смерть, а як тільки помирає тіло, то помирає душа — інтелігентна істота перестає існувати. Не може бути мислення без мозку, дихання без легень, підтримки життя в якомусь значенні слова без тіла.

Настало б цілковите знищення душі, коли би Бог особливим чином не подбав, як стверджує пророк, про відкуплення людського життя від знищення через викупну працю, яку здійснив Ісус, коли Він, віддавши Свою душу

як жертвоприношення за гріх людини, зробив можливим воскресіння людини з мертвих.

Тому, як результат цього Божественного задуму через Христа з метою воскресіння людства, Святе Письмо говорить про смерть тільки як про тимчасовий сон, щоб дочекатися нового тіла у воскресінні, замість того, щоб казати, що ми вмираємо як безмовні тварини. Слово “спати” наводить на думку, що в Божественному задумі передбачене майбутнє життя, яке буде дане в кінцевому підсумку.

“ТЕПЕР ЖЕ ХРИСТОС УСТАВ ІЗ МЕРТВИХ”

Св. Павло не залишає справи воскресіння Христа непевною. Він однозначно стверджує, що “Христос устав із мертвих” (Кул.), а, вставши, Він — “Первісток серед покійних”, що означає, що в той час, коли Він встав, інші ще спали. Ісус спав неповні три дні — відколи помер і до часу, коли Отець підняв Його з мертвих, з гадес, з шеолу, з гробу на третій день. Він, Первісток серед покійних, є прикладом і гарантією виконання Божественної обітниці, що “настане воскресіння праведних і неправедних”.

Тому нам належить зайняти рішуче становище: чи то на боці грецьких філософів та їхніх теорій, чи на боці Біблії. Ці обидві сторони перебувають у конфлікті, і той, хто намагається триматися обидвох, заплутується. Якщо мертві не є мертві, тоді жодна людська істота не є мертвою. А якщо ніхто не є мертвий, то як може бути воскресіння мертвих?

Непоследовність теорії про воскресіння тіла викликала цілком розсудливу і справедливую критику. Скептики запитують: “Як тіло може воскреснути, якщо воно перетворилося на порошок, а порошок розвіяло на всі чотири сторони?” Вони розповідають про гріб, розкопаний поруч з яблунею. Виявилось, що коріння дерева проросло крізь труну і практично увібрало в себе труп. З яблуні зібрали тисячі яблук і перевезли їх у різні частини світу. Гіршими з ним годували свиней, м'ясо з яких заготовили і відправили всюди, де його споживали інші люди, і воно стало частиною ще інших людських тіл. Запитання цілком логічне, але на нього неможливо дати відповідь з погляду нашого колишнього неправильного розуміння

і жалюгідного намагання поєднати людську філософію з Божественним Об'явленням.

Проте таке запитання зовсім не лякає дослідника Біблії, який тримається Святого Письма. Святе Письмо ніколи не говорить про воскресіння нашого тіла. Воно розповідає про воскресіння душі і про те, що в цьому воскресінні Бог дає (душі) тіло, яке Йому подобається.

Наскільки розсудливо, що світ прокинеться практично в такому самому стані, в якому поринув у смерть! Ці люди зазнають (якщо будуть охочі та слухняні) поступового воскресіння, будуть підняті до образу та подоби батька Адама в його досконалості. Та дехто у воскресінні отримує духовне тіло, яке мають ангели, а тіло декого буде схоже на тіло Христа в Його воскресінні, яке бачив Савло з Тарсу і яке було “ясніше від світлості сонця”.

Класом, якому обіцяно воскресіння в духовних тілах, є Церква — нечисленні святі, які йдуть слідами Ісуса. Зачаття Святим Духом, яке вони отримують, змінює їхню природу зі земної на духовну. Якщо вони будуть вірні своїй угоді, то воскреснуть до слави, честі та безсмертя, як пояснив св. Павло в контексті, кажучи: “Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”.

Це опис воскресіння, яке Бог обіцяв усім членам Тіла Христа, яким є Церква. Св. Павло стверджує, що члени цього Тіла засинають, щоб прокинутися славним ранком Нової Епохи. Але він додає: “Не всі ми заснемо”, — дехто буде живий і позостанеться до другого приходу Ісуса. Але вони не випередять тих, які спали, бо “перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostались”, “раптом, як оком змигнути”, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”. Як смерть Ісуса (ціна примирення за людський гріх) була абсолютно необхідною, так і воскресіння Ісуса було абсолютно необхідним, щоб Він не залишився мертвим на всю вічність, але прославився і у властивому часі прийшов знову, щоб здійснити воскресіння Своєї Церкви, а згодом пробудження та підняття всіх племен землі.

Послухаймо особливу обітницю, дану Церкві: “Блаженний і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга

смерть не матиме влади, але вони будуть священиками Бога й Христа, і царюватимуть з Ним тисячу років” (Об. 20: 6). Також зверніть увагу на обітницю воскресіння світу: “Настане воскресіння праведних і неправедних” (Дії 24: 15). Ще сказано, що “ті,.. котрі зло чинили”, повиходять, щоб мати воскресіння, яке буде через “суд”, покарання, різки, які розвинуть у них характер; натомість славою, яку вони здобудуть, буде досконалість — підняття до всього, чим на початку володів батько Адам, але втратив через неслухняність, і що відкупила дорогоцінна кров Христа (Ів. 5: 28, 29).

“ЯКИЙСЬ ПЕРВОПОЧИН”

Кожна неділя є згадкою про воскресіння з мертвих нашого Господа. І якщо мати правильну уяву про воскресіння Учителя, то ми не будемо сперечатися з виразом “Великодня Неділя [Easter Sunday]”. На жаль, ця назва “Easter” пов'язується з язичницькою філософією та ідолопоклонством, яке стільки зробило, щоб Боже Слово стало непотрібним. Також треба пам'ятати, що це — ім'я грецької богині. Дух компромісу підштовхнув декого в першій Церкві до того, щоб прийняти язичницькі філософії та змішати їх із натхненними вченнями Біблії. Та тепер лунає голосний клич до справжніх християн позбутися науки та філософії, “неправдиво названих так”, і повернутися до біблійної простоти Божественного Об'явлення.

Про це Об'явлення св. Петро каже, що воно “може зробити... мудрим на спасіння” і “має силу будувати та дати спадщину серед усіх освячених”. Ще сказано: “Усе Писання Богом натхнене,.. щоб Божа людина була... до всякого доброго діла готова”. Тому сьогодні радіймо в Тому, Хто помер за наші гріхи і встав третього дня для нашого виправдання.

Викиньмо з розуму безглузду думку, що Він насправді не помер, що Він тільки вдавав, що вмирає, що коли римські воїни розпинали Його, Він просто позбувся Свого тіла, висміяв їх і сказав: “Я зовсім не помер; Я не можу померти; ви не можете Мене вбити”. Краще пам'ятаймо Божественне Слово: “Христос був умер ради наших гріхів”, “на смерть віддав душу Свою”, “душу Свою поклав Він як жертву за гріх”. Пам'ятаймо запевнення Біблії, що остаточно “Він через муки Своєї душі буде бачити плід, та

й насититься”. Радіймо запевненням апостола, що Його душа не позосталася в гадес, шеолі, смерті, а Бог підняв Його з мертвих на третій день.

ДОДАТКОВИЙ ДОКАЗ

Якщо Христос не помер, тоді Адаму та його роду не винесено кари смерті. Хто твердить, що Він не помер, що померло тільки Його тіло, той думає нелогічно. Він тільки каже, що вірить, що Христос виконав для нас викупну працю, що Він помер, “Праведний за неправедних”. Якщо Христос, Відкупитель, “на смерть віддав душу Свою”, і Його воскресіння означало повернення Його душі, тобто істоти, зі смерті, то де логіка висловлювань, що цього не буде з Церквою, ані зі світом? Якщо Ісус не пішов до неба, коли помер, якщо Він пішов до гадес, до гробу, до шеолу, у смерть, то хто матиме сміливість казати, що інші йдуть просто до неба чи пекла, чи чистилища? Будьмо послідовними. Заплатою за гріх є не чистилище, ані пекло з його муками в якомусь віддаленому місці. Навпаки, “заплата за гріх — смерть”. Відкупитель помер і встав. Це дає запевнення, що Той, Хто підняв Ісуса з мертвих, підніме

також нас через Ісуса, через Його дух і силу, і не тільки нас, але й світ людства — усіх, хто потрапив під вирок смерті, даний першій людині.

Тому плата за гріх, яку дав Великий Відкупитель, охоплює весь світ: “Смерть бо через людину, і через Людину воскресіння мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть”. Та, каже апостол, хоча кожна людина, яка прийде до Христа, оживе, проте кожен вийде “у своєму порядку”. Громада Христа вийде першою — “Церква первороджених, на небі написаних”. Після цього вийдуть ті, які стануть Його під час (у) Його присутності — під час тисячі років слави Його Царства. Нагода цієї тисячі років полягатиме в тому, що кожна людина буде мати привілей прийти до єдності з Відкупителем і Царем, Еммануїлом. Хто прийме цю нагоду, той отримає благословення входження в сім’ю Месії. Як каже апостол, вони стануть Його. Під цим небесним проводом та благословенням, під відновлюючим впливом усі такі зможуть знову досягти повного образу та подоби Бога, втрачених в Едені та відкуплених на Голгофі.
R5016 (1912 p.)

“НАЙМЕНШИЙ У ЦАРСТВІ”

Матвія 11: 2-19

“Між народженими від жінок нема більшого пророка від Івана Христителя, але найменший в Царстві Божому, більший від нього” (Луки 7: 28, Дерк.).

Важко підібрати слова, щоб краще віддати належне Івану Христителю, ніж це зробив Ісус у нашому вірші. Ще Він сказав: “Між народженими від жінок нема більшого пророка від Івана Христителя” (Дерк.). Якщо з Божественного погляду Іван був таким святим, таким великим, то чому наш Господь у цьому вірші каже, що найменший у Небесному Царстві більший від Івана? Цей вірш не раз вводив у заклопотання інтерпретаторів Біблії. Багатьом він здавався суперечливим.

Та як тільки ми увімкнемо світло, яке міститься в слові “Царство”, то вся річ стає ясною. Бог обіцяв Месіанське Царство, і Ісус прийшов, щоб бути Головою цього Царства.

Кроки до почестей та слави Царства були кроками слухняності Богу до самої смерті, і Ісус почав робити ці кроки. На хресті Він вигукнув: “Звершилося!”. Він закінчив працю, яка свідчила про Його відданість Богу та Правді до самої смерті на хресті.

Ісус став Великим Завойовником, великим Первосвященником, великим Царем Слави, піднятим до небесного стану у воскресінні. Та разом із Ним, Великим Царем, на Його престолі має бути клас Його Нареченої. Як Великий Священик, Він повинен мати підлеглих священиків, “Царське Священство”. Як Великий Суддя світу, Він повинен мати помічників: “Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть”, — каже св. Павло (1 Кор. 6: 2).

У Божественному Плані ця громада учасників з Ісусом у Його славному Царстві була так само провіщена і передбачена, як Він та Його

участь у Царстві. І як Йому потрібно було зазнати труднощів та випробувань відданості до самої смерті, так само повинно бути з класом, покликаним стати учасниками з Ним: “Котрий так само, як ми, спокушений у всьому” (Гиж.). Ось Його Послання: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі зо Мною, як і Я переміг був і з Отцем Своїм сів на престолі Його”. Вони мали бути Його послідовниками, але ніхто не міг випередити Його. Його праця була потрібною, у першу чергу, щоб відкрити послідовникам нову і живу дорогу через завісу, Його плоть, Його жертву.

“ЩОСЬ КРАЩЕ ПРО НАС”

Хоча під час земної місії Ісуса Його посвяченими послідовниками стали приблизно п'ятсот братів, Отець не прийняв їх як синів і не дав їм зачаття Святим Духом, доки не настала П'ятидесятниця. Бог не вважав нікого за сина, доки Ісус не закінчив Своєї жертви і як великий Заступник не “з'явивсь тепер перед Божим лицем за нас”, як наш Заступник перед Отцем — Ісус Христос праведний. Іван не належав до цього класу, як не належали також Авраам, Ісак, Яків та всі пророки. У Божому провидінні їхня нагорода відрізнятиметься від нагороди Церкви. Вони будуть мати земну нагороду, воскреснуть до людської досконалості. Їм доведеться мати справу з людською фазою Царства, яка між людьми представлятиме Месію та Церкву, духовних істот, невидимих людям, спілкування яких з людством відбуватиметься через ці шляхетні постаті, Стародавніх Гідних.

Ми не повинні робити висновок, що ці славні постаті, які, як згадує Святе Письмо, жили перед Христом, не були шляхетними або менш вірними ніж євангельська Церква. Просто Бог обіцяв їм земну досконалість, тоді як Наречений Христа — небесну. Вони не вийдуть як решта людства до недосконалості, щоб здобувати досконалість поступово протягом тисячі років царювання Месії. Написано, що вони повиходять як досконалі людські істоти. Такою буде нагорода за їхню вірність. Св. Павло пояснює все це в 11 розділі Послання до Євреїв. Він розповідає про віру та геройство цих Стародавніх Гідних і про те, що “вони були засвідчені, що Богові вони догодили”. Більше

не треба буде випробовувати їх у майбутньому. Вже підтверджено і сказано, що Бог їх прийняв.

Тим не менше, у Божому порядку земне Царство та благословення реституції для світу не можуть початися, доки клас Царства, Христос та Церква, не буде завершений. Так стверджує апостол: “Усі вони повмирили за вірою, не одержавши [земних] обітниць,.. бо Бог передбачив щось краще про нас [Церкву], щоб вони не без нас досконалість одержали”. Прославлення Церкви, її воскресіння до досконалості повинно відбутися ще перед тим, як благословення через них зійдуть на природне насіння Авраама, а тоді через Ізраїль на всі народи (Євр. 11: 38-40).

НЕ НАРЕЧЕНА, А ПРИЯТЕЛЬ

Іван Христитель, мабуть, розумів ситуацію, або ж говорив правду пророчо, коли казав: “Хто має наречену, той наречений; а приятель нареченого, що стоїть поруч і слухає його, радістю виповнюється, коли чує голос нареченого: Ось, уся радість моя звершилася” (Гиж.). Він здогадувався, що в Божому провидінні йому доведеться виконати дуже почесну та благословенну роль і працю, однак не мав бути ані Нареченим, ані членом класу Нареченої.

Це не означає, що Іван був розчарований або що він та інші Стародавні Гідні будуть розчаровані, коли вийдуть у воскресінні й побачать, що клас Нареченої вибраний до вищого становища, ніж вони. Навпаки, їхня чаша благословення буде повною. Вони, ніколи не мавши зачаття Святим Духом до духовної природи, не зможуть збагнути ані оцінити благословень, вищих від їхніх. Так, наприклад, риба у воді, дивлячись, як пташка літає в повітрі, не буде заздрити їй та її більшій волі, а, навпаки, вдовольнятиметься водою, своїм природним середовищем. Так само усі люди, не зачаті Святим Духом, будуть більше оцінювати земні благословення, які Божественне провидіння приготувало для них.

Усе вищезгадане Ісус мав на думці, коли казав: “Закон і Пророки були до Івана”. Іван був останнім з пророків. Він представив Ісуса, Голову класу Царства. Далі Ісус сказав: “Коли ж хочете знати, то Ілля він, що має прийти”. Тобто, усі, хто здатний це оцінити, можуть

зрозуміти, що Іван Христитель виконував працю, яка була в повній згоді з пророцтвом, яке твердило, що спочатку повинен прийти Ілля і виконати реформаторську працю перед приходом Месії.

ЦІКАВІСТЬ НЕ Є РЕЛІГІЄЮ

Звертаючись до натовпу, Великий Учитель запитав: “Чому ви ходили в пустиню дивитися на Івана? Чи для того, щоб чути його проповідь? А може тому, що Бог промовляв через нього як пророка і це нагадувало шелест тростини на вітрі? А може ви ходили подивитися на чоловіка, одягненого в гарний одяг і царського вигляду?”

Те, що справді вабило на пустиню слухати вчення Івана, було усвідомлення, що він — Божий Пророк, як написано: “Ось перед обличчя Твоє посилаю Свого посланця, який перед Тобою дорогу Твою приготує”. Це приготування дороги перед Ісусом Іван проводив серед юдейського народу. Він проповідував, що їм незабаром буде запропоноване Небесне

Царство і що тільки святі будуть готові його прийняти.

Та ані Іван, ані його слухачі до кінця не розуміли, яким чином Царство буде запропоноване народові: що спочатку буде запропоноване місце, тобто участь, у Царстві, а тоді умови — повне посвячення Господу, поступ “вузькою дорогою”. Ісус ще засвідчив, що той, хто прийняв Івана, прийме і Його.

Іншими словами, усі, хто прийняв Іванове послання, мали стан серця, готовий до прийняття Ісуса. Натомість юдейських провідників та їхнє невір'я характеризував дух байдужості, що дозволило Іроду ув'язнити Івана, а потім стягти йому голову. Іван, пророк, був дуже стриманий в їжі. Вони ж на це казали: “Має він демона”. Ісус виділявся менше; їв, пив та одягався, як інші люди; вони ж казали про Нього: “Чоловік Цей ласун і п'яниця, Він приятель митників і грішників”. Це показувало, що виною був не прояв Божого провидіння, а стан серця більшості юдеїв.

R5030 (1912 p.)

“БО Ж ТО ГРІШНИЦЯ!”

Луки 7: 36-50

“Вірне це слово, і гідне всякого прийняття, що Христос Ісус прийшов у світ спасти грішних” (1 Тимофія 1: 15).

Євангеліє Христа є Посланням Божественного співчуття до грішників. Усі релігії визнають гріх і пропонують поєднатися з Богом — через добродієність, через добровільне самобичування або через вічні муки. Жодний язичницький бог не має крихти співчуття до людства. Усі вони холодні, жорстокі, мстиві. Біблія, як знаємо, єдина з релігійних книг розповідає про Бога, Який співчуває людським слабостям і розуміє грішників. “А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками” (Рим. 5: 8).

Зверніть увагу на висловлювання Писання, які свідчать про Божественне співчуття: “Господь із небес на землю глянув, щоб почути стогін бранця” (Хом.), — страждання людства під карою смерті, а також супутні болі та нещастя нашого грішного стану. Та Він не тільки глянув,

не тільки проявив жалість. Його Правиця божественної сили у своєму часі почала нести визволення полоненим гріха та смерті. Він вже послав Свого Сина і тим самим подбав про ціну Викупу за гріхи всього світу. Його Син вже прославився і чекає на час встановлення Його Царства.

Тим часом Божественна благодать ще більше проявилася в запрошенні, даному “Малій Черідці”, — бути виправданими вірою й освяченими жертвоприношенням Первосвященника за неї і, тим самим, стати Новими Створіннями, співспадкоємцями в Його Царстві. Ще Святе Письмо розповідає про те, що Бог керується Любов'ю та Милосердям. Він не хоче, щоб хтось загинув, а хоче, щоб усі мали нагоду повернутися до Нього і мати вічне життя. З такою метою буде встановлене Царство Месії у великій славі та з усією силою. “Господня рука не скоротшала”. У своєму часі вона принесе спасіння, на яке так довго чекало бідне стогнуче створіння. Воно прийде

з відкриттям Божих Синів у силі Царства (Рим. 8: 19).

Остаточо Відкупитель “через муки Своєї душі буде бачити плід, та й насититься”. Остаточо План Небесного Отця виявиться настільки успішним, що можна буде чути, як кожне створіння на небі, на землі та під землею казатиме: “Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки”. Остаточо Бог через Месіанське Царство “кожну сльозу з очей їхніх зітре”, і на землі більше не буде докорів за приналежність до Його народу (Об. 21: 4; Іс. 25: 8). Бог Біблії та християнства настільки вищий від усіх вигадок язичництва та християнства, що після того як буде повністю запроваджено День Царства Месії, слава Бога відкриється, і всяка плоть побачить його разом (Іс. 40: 5).

ГРІШНА ЖІНКА

Наш Відкупитель мав любов та милосердя Небесного Отця і показував їх на власному прикладі. Він казав, що був тільки виразником волі Отця, а, значить, виразником Його любові та співчуття. Співчуття нашого Господа представлене не тільки в цій лекції, але й у багатьох інших, і всі Його послідовники добре роблять, коли проявляють той самий дух. Ісус співчував не людським гріхам, а самим людям. Він, як небагато хто, розумів, як справді важко доводиться більшості грішників. “Отож я в беззаконні народжений, і в гріху зачала мене мати моя”, — вигукнув пророк. Ми успадкували гріх. Ми частково успадкували погані думки, неврівноважений розум та норми поведінки.

Св. Павло, говорячи про цей найбільш благородний клас, стверджує: “Ви не можете робити того, що хотіли б” (Хом.), — жоден з вас. Отже, усі люди грішні, “нема праведного ані одного”. Тому все зводиться до міри гріховності, а ця міра часто визначається мірою успадкованих слабостей, мірою довколишніх спокус. По-справжньому заслуговують на осуд та докір ті грішники, які грішать добровільно, навмисно, свідомо, обдуманно, без волі чи намагань чинити опір гріху. Та не нам судити, хто вони. Дійсно, ми не є компетентні судити, ми не можемо читати серце, ми не можемо цілковито оцінити міру спокуси і слабкість того, хто їй підданий. Тому Учитель сказав:

“Не судіть передчасно нічого”. У своєму часі святі судитимуть світ, але не зараз.

Зараз ми повинні йти за прикладом Учителя, і це для нас цілком можливо, бо хоча Він знав, що саме знаходиться в людині, а ми не можемо знати, Він був дуже чуйний, що дозволяє припустити, що коли б ми були досконалі, то тим більше проявляли б чуйність до грішників, при цьому зовсім не співчуваючи гріху.

Читаючи оповіді Євангелія Нового Завіту, хто з нас не бачить, що Ісус справді був “приятелем грішників”, як у цьому Його звинувачували фарисеї? А хіба цю рису Біблія не радить особливим чином людству? Не беручи до уваги добровільних грішників, яких, треба сподіватися, небагато, бачимо, що приходять мить, коли гріх постає перед людиною у справжньому світлі, викликаючи огиду. З часом євангельське Послання від Приятеля грішників починає виразно промовляти до таких осіб. Здається, що всі інстинктивно здогадуються, що Ісус завжди готовий бути Приятелем і Помічником кожного, хто приходять до Отця через Нього.

Ісус прийняв запрошення пообідати в домі фарисея. Почалося пригощання. Кожен, спираючись на одну руку, іншою брав їжу. За звичаєм тих часів усі їли напівлежачи на підвищенні, схожому на стіл, або на ліжку. Кімнати, в якій їли, відділялися від двору занавіскою.

Під час обіду увійшла жінка, “грішниця”, розпусниця, яка глибоко каялася у своїх вчинках. У руці в неї були коштовні парфуми, якими вона збиралася намастити ноги Спасителя, як це робили знатним особам того часу. Її серце переповнювали почуття, коли вона намагалася відкрити пляшечку. По щоках текли сльози. Мов каплі води, вони, без її волі, падали на Ісусові стопи. Це осоромлювало їх, хоча вона збиралася їх вшанувати. Відпустивши волосся, вона похапцем почала витирати їх як рушником, забувши, що для жінки в ті часи було безчестям привселюдно розпускати волосся. Рішуча довести до кінця задумане, вона витерла ним стопи і вилила на них коштовні парфуми, прагнучи вшанувати Того, від Кого почула “красні слова життя” про Божественне співчуття та жалість до грішників і слова надії для себе.

ДВА БОРЖНИКИ ТА ЇХНЯ ЛЮБОВ

Господар приглядався до Ісуса, як Він сприйме такий прояв повної любові відданості, кажучи про себе в серці: “Якщо цей Чоловік — пророк, то Він буде знати, що жінка, яка віддає Йому такі почесті, безпутна. Він осудить її і скаже: «Йди геть!», і не дасть торкатись Себе”. Ісус знав його думки і відповів притчею, кажучи: “Були два боржники в одного вірителя; один був винен п’ятсот динаріїв, а другий п’ятдесят. Як вони ж не могли заплатити, простив він обом. Скажи ж, котрий із них більше полюбить його?”. Фарисей відповів: “Думаю, той, кому більше простив”. Ісус погодився.

Тоді Він пристосував сказане. Повернувшись до жінки, Він промовив до господаря: “Бачиш цю жінку, що вмила Мої ноги сльозами і витерла їх своїм волоссям? Ти запросив Мене в гості, але не дав Мені води, щоб вмити ноги, як за нашим звичаєм роблять тим, кого хочуть вшанувати. Ти не дав Мені поцілунку, як є звичаєм серед приятелів, а ця жінка цілує ноги Мої невпинно. «Голови ти Моєї оливою не намастив, а вона миром ноги мої намастила... Численні гріхи її прощені, бо багато вона полюбила. Кому ж мало

прощається, такий мало любить». І промовив Він до жінки: «Прощаються тобі гріхи»”.

Хіба ж це не є частковою ілюстрацією та виясненням факту, що у своїй більшості ті, які найбільше люблять Господа, найбільше усвідомлюють свій грішний та пропачий стан і найбільше оцінюють всепрощаючу любов Бога, проявлену в Ісусі? Хіба ж сьогодні не є так, що найбільш добропорядні, які, можна сказати, найменше потребують прощення, найменше люблять?

Але так не повинно бути. Менш деградовані повинні, природно, більше любити і оцінювати Божественну доброту та любов і бути більш готовими віддавати те незначне, що в них є, Божественній службі.

Присутні не без причини почали питати: “Хто є той, що може навіть прощати гріхи?” Єдина задовільна відповідь: це той, Хто називає себе Божим Сином, Відкупителем світу. На той час Він виконував Свою службу відповідно до Своєї Угоди і на основі цієї Угоди та жертви мав право сказати жінці, що її гріхи прощаються, бо в той час Він здобував Примирення, яке можна буде застосувати за неї.

R5032 (1912 p.)

“ЖНИВА — КІНЕЦЬ ВІКУ”

“Тоді він каже своїм учням: «Жнива великі, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на свої жнива»” (Матвія 9: 37, 38, Хом.).

Чимало років поспіль багато хто з нас думав, що згадка в Біблії про жнива (включно з нашим віршем) стосується кожного часу. Тоді ми ще не знали, що для розуміння Біблії її треба досліджувати по Епохах. Тепер ми збагнули, що час першого приходу нашого Господа був Жнивами Юдейського віку, і цей вірш, говорячи про Жнива, стосувався тільки цього народу. Майже шістнадцять століть між Богом та Ізраїлем діяла Угода Закону. Під нею вони отримували покарання, виховання та навчання через Закон та Пророків.

Ісус прийшов не тільки для того, щоб стати Відкупителем людства в цілому, але й щоб запропонувати Себе юдеям як Царя і зробити їх Своїми спадкоємцями у Своему Царстві.

Коли б юдеїв, готових у серці прийняти Євангельське Послання (згідно з Божественною постановою) була достатня кількість, то весь клас Нареченої був би обраний (вибраний) з-посеред цього одного народу, і жоден поганин не був би запрошений до участі в почестях духовно зачатих, названих у Святому Письмі духовним “Насінням Авраама” (Гал. 3: 29). Тим не менше, Господь знав, що Ізраїль не буде готовий прийняти Його і передбачив відкинення ізраїльтян і відкриття дверей до членства в класі Нареченої для тих поган, які цього заслуговували.

При кінці Юдейського віку — у той час, коли цей народ мав би досягти і насправді досяг найбільшої міри зрілості та приготування, — наш Господь представ перед ним і почав жнивну працю. Він послав учнів по двоє як Своїх представників, а згодом послав “інших Сімдесят”. Коли вони повернулися, наш

Господь звернувся до них: “Я вас жати послав, де ви не працювали: працювали інші, ви ж до їхньої праці ввійшли” (Ів. 4: 38).

Великий Учитель виразно каже, що хоча Його праця полягала в тому, щоб жати, Він вів її упереміш зі сіянням. Бачачи, що юдеї не готові до Царства, що потрібно вісімнадцять століть для покликання та розвитку святих, духовних, Він розпочав працю сіяння Нової Епохи. Тоді, судячи з притчі нашого Господа, Він залишив працю в руках Своїх слуг і відправився “у далеку країну” — у саме небо. З того часу Він доглядав за Своєю працею і був представлений вірними членами Своєї Церкви, Своєї Нареченої. Він та апостоли сіяли “добре насіння” Царства, одночасно збираючи дозрілу пшеницю юдейського народу до Класу Царства через зачаття Святим Духом. За якийсь час жнива Юдейського віку закінчилися повністю, коли вся пшениця цього народу була зібрана до Євангельської Церкви духовно зачатих, а тоді відбулося “палення половини” — великий час утиску, яким закінчився Юдейський вік у 70 р. н. е.

Відтоді проходила праця сіяння (євангелізації і т. д.) серед поган, щоправда, не без труднощів. Як показує притча нашого Господа, сатана, противник, прийшов, коли “люди спали” — уночі, у “Середньовіччі”, і пересіяв пшеничне поле насінням куколю. Як результат, поле виглядало буйнозеленим, хоча насправді “кукіль” заглушив “пшеницю” і мав згубний вплив на неї. Тим не менше, Господь не дозволяв відокремити пшеницю від куколю до самого кінця Віку, до Жнив. Біблія дає зрозуміти, що кукіль був настільки численним і перемішаним із пшеницею своїми різними інтересами, що вирвати весь кукіль означало привести жахливий “час утиску” занадто скоро. Тому був даний наказ, щоб обоє росли разом аж до Жнив. “Жнива — кінець віку” (Мт. 13: 39).

“ТОДІ ПРАВЕДНИКИ, НЕМОВ СОНЦЕ, ЗАСЯЮТЬ”

Спільні дослідження привели більшість із нас до висновку, що ми живемо тепер у часі Жнив — у кінці цього Віку. Якими радими були би ми, коли б це була правда! І які ми раді вірити, що це правда! Вважаємо, що для

цього є добра підстава. Якщо справді є так, як ми віримо, що сорок років “жнив” цього Віку почалися в 1874 році, то це означало б, що випробування Церкви майже закінчилися; що вірні скоро будуть зібрані до небесної стодоли. Через славну “переміну” Він дасть, щоб вони “немов сонце, засіяли у Царстві свого Отця”, щоб розсіяти морок ночі світу і запровадити Новий День. День Месії має принести славі нагоди земних благословень для Ізраїлю і через Ізраїль для всіх племен землі. Якщо наші сподівання правильні, тоді вони означають благословення не тільки для самої Церкви, але й для всього стогнучого створіння, яке, за умови готовності та слухняності під пануванням Месії, звільниться від рабства тління на славну свободу, яка личить Божим дітям (Рим. 8: 21).

Як дослідники Біблії, ми вже бачили, що юдейський народ був у багатьох відношеннях прототипом духовного Ізраїлю, що період від смерті Якова до падіння Єрусалима в 70 р. н. е. є точною паралеллю періоду Євангельської Церкви від смерті Ісуса до 1915 р. н. е.

Зрозуміло, не випадково, що ці два Віки відповідають один одному, ані не випадково, що Ізраїль як народ образно зображував духовний Ізраїль. Не буде також випадковим, якщо події 1915 року відповідатимуть подіям 70 р. н. е. Іншими словами, як Жнива Юдейського віку закінчилися часом утиску, так слова нашого Господа запевнюють, що цей Євангельський вік та його жнива закінчатся “часом утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу” (Дан. 12: 1; Мт. 24: 21). Те, що криза поруч, визнає кожен. Ніхто не заперечуватиме, що соціалісти та анархісти становлять загрозу для суспільної будівлі. Тільки Біблія пояснює ситуацію і показує нам, що праця теперішнього Віку незабаром завершиться, що вже знайдені майже всі вибрані члени Нареченої Христа, що вони приготувалися. Благословення світу будуть матеріальні і будуть запроваджені “часом утиску”, який завершиться в анархії, як про це говорить Святе Письмо. Загальне вирівнювання людської сім’ї буде вступним кроком царювання славного Месії, Якого люди в короткому часі побачать і впізнають очима свого розуміння.

ЛЮБИТИ СВОЇХ БЛИЖНІХ

Луки 6: 27-38; Рим. 13: 8-10

*“Люби свого ближнього, як самого себе”
(Римлян 13: 9).*

Нинішнє дослідження ґрунтується на описі Нагірної проповіді, який зробив святий Лука. Вона не є правилом для світу, а стосується тільки святих — тих, які цілковито посвятили своє життя, щоб йти слідами Ісуса, страждати з Ним, щоб також з Ним царювати. Та навіть вони не здатні жити згідно з кожною рисою настанов Учителя через слабості своєї деградованої плоти. Ми повинні сприймати слова Учителя, звернені тут і там до вірних, як повний, завершений, досконалий критерій. Кожен учень повинен визнавати цей найвищий критерій, вимірювати та вивіряти ним свої думки, слова і вчинки, триматися якомога ближче до нього.

Однак ми повинні пам'ятати, що як жоден юдей не міг виконати Закон у його дусі, досконало, так і жодна людина з іншого народу не могла цього зробити. Невдача юдея виконати Закон означала невдачу здобути вічне життя, але ми (послідовники Ісуса) не є під Угодою Закону, а під Благодаттю. Ми повинні виконувати Божественний Закон настільки, наскільки це можливо, і вірою приймати Божий порядок для нас в Ісусі — що “Його ранами ви вздоровилися”, і наші вади компенсовані.

Ось так, поводячись якнайкраще та зазнаючи неминучих невдач, ми застосовуємо до себе слова апостола: “Виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом, а за духом”. Ми ходимо за духом і ходили б згідно з ним, коли б могли, та оскільки ми цього не можемо, “кров Ісуса Христа... очищує нас від усякого гріха”. Це щасливий стан усіх тих, які в Євангельському віці через віру та посвячення стають Божими дітьми. Їхня віра, добрі наміри та добрі зусилля компенсують їхні вади завдяки Божій благодаті.

Що стосується інших, не Божого народу, то Бог не промовляє до них взагалі, хіба що каже їм, що вони грішні під виразом смерті. Та Він подбав про їхнє примирення через кров хреста, і їхні слова та поведінка в теперішньому житті (незалежно від того, чи вони стануть учнями Христа під покликом стати Нареченою, чи ні) будуть їм на користь або на шкоду в прийдешньому. У цьому другому

значенні світ — усе людство, окрім Церкви, посвячених, — до певної міри може здобути світло через повчання Господа, взяті з цього уроку, навіть якщо він не адресований їм. Вони можуть бачити його високі критерії та оцінювати їх (хоч і не повністю, а тільки певною мірою), якщо розуміють, що клас Церкви, покликаний в Євангельському віці, повинен переходити крізь особливі випробування, вияви відданості Богу, покори, лагідності, терпеливості, довготерпіння, братньої доброзичливості, любові.

“А ВАМ... Я КАЖУ”

Дві таблиці Закону, дані Ізраїлю, були вимогою Справедливості, та Ісус і Його послідовники піднялися на ще вищий рівень і, відмовляючись від власних прав, пожертвували своїми вигодами, перевагами, бажаннями, щоб чинити Божественну волю, щоб служити братам та людству в цілому. Справедливість ніколи не вимагає жертви. Тому учнівство та можливість брати участь з Ісусом у стражданнях теперішнього часу і в славі, яка прийде, означає щось більше, ніж просто віддавати кожній людині належне, бо ніхто не має права віддавати іншому менше, ніж йому належить, ані чинити кривду. Ісус не тільки не чинив жодної кривди, але, на додаток, жертвував власними правами на користь людства і дав Своім учням приклад, щоб вони йшли Його слідами (1 Петр. 2: 21).

Отже, стежка любові, як її описує Ісус, є в нинішніх умовах “вузькою дорогою”; брама — тісною, а відкритий шлях до життя — важким. Тільки нечисленні святі готові йти ним і тільки вони здобудуть велику Нагороду, “дорогоцінну перлину”, співпадкоємство в Царстві Месії. Отже, не тільки дотримуйтеся Золотого Правил у стосунках із вашими ворогами, але й любіть їх, “добро робіть тим, хто ненавидить вас, благословляйте тих, хто вас проклинає, і моліться за тих, хто кривду вам чинить”. Вислів Учителя, “хто вдарить тебе по щоці, підстав йому й другу”, треба сприймати так: не віддавай злом за зло, навіть якщо тебе вдарять по другій щоці. Опис говорить, що наш Господь, коли Його били, не пропонував ударити Його по другій щоці, але захищався тим, що піддав критиці поганій

вчинок. Та ані на мить не подумайте, що коли б Його вдарили по другій щоці, Він чинив би опір в тому значенні, що віддавав би ударом на удар.

Наступний вираз, який подає Святий Матвій, ще виразніший: “А хто хоче тебе позивати й забрати сорочку твою, віддай і плаща йому”. Послідовник Ісуса може втекти від супротивника або дати йому відсіч, спробувавши його присоромити, але він повинен слухатися влади. Якщо суд постановив, що треба віддати плащ чи сорочку, він повинен без нарікання підкоритися, навіть якщо розуміє, що такий порядок несправедливий і зовсім розходиться з Божественним правилом. Святий Павло, як і Ісус, скористався аргументом на свій захист не тільки перед натовпом, але й перед суддями, однак ніколи не опирався закону.

“ЖОРСТОКА ЦЕ МОВА”

“І кожному, хто в тебе просить, подай, а від того, хто твоє забирає, назад не жадай”. Найширша інтерпретація, яку ми можемо розумно запропонувати, така: будьте лагідні, чутливі, якщо помиляєтесь, то з надмірної доброти, а не з безсердечності чи зі самолюбства. Господь не мав на увазі, що ми повинні сприймати подане абсолютно дослівно, як, скажемо: “Дай дитині бритву, якщо вона плаче за нею” або “Дай гуляці гроші, нехай собі щось зробить”. Дух здорового розуму забороняє нам сприймати слова Учителя так, немовби ми повинні щось робити для іншого чи якимось чином допомагати йому, коли це буде йому на шкоду. Це міститься в наступному висловлюванні: “І як бажаєте, щоб вам люди чинили, так само чиніть їм і ви”. Ми б не хотіли, щоб люди задовольнили наше прохання, коли б вони щиро вірили, що цим завдадуть нам шкоду. Слова нашого Учителя прищеплюють любов, доброту, і їх не треба пояснювати по-іншому.

Цілком очевидно, що наш Господь представляв Свої вчення як протилежність правилам поведінки фарисеїв, святих людей тих днів. Він хотів, щоб Його учні бачили Його вчення в особливому світлі. Любити іншого за те, що він любить нас, або дати іншому щось, сподіваючись, що він тим самим віддячиться нам, або зробити комусь добрий вчинок з надією отримати щось у відповідь (таке ж добре чи навіть краще) не містить у собі нічого особливо похвального. Це було б учинком зі самолюбних мотивів.

Учні Ісуса, навпаки, повинні робити добро заради принципу і заради добра, щоб бути в повній згоді з Небесним Отцем, мати Його посмішку та схвалення. Вони повинні брати Його за приклад і пам'ятати, що наскільки вони досягають богоподібності, настільки проявляють дух синівства. Якщо Бог доброзичливий до невдячних та лиходіїв, ми теж повинні мати Його дух і намагатися ходити Його шляхом, бути послідовниками Ісуса. Небесний Отець є Взірцем, і хоча ми не можемо зрівнятися з цим Взірцем, ми можемо показати нашу відданість, нашу вірність, копіюючи Його в міру здатності.

МИЛОСТИВІ, ЩОБ ОТРИМАТИ МИЛОСЕРДЯ

Світ у Царстві Месії матиме настанови та уроки, які міститимуть милосердя і запевнення досконалості у кінці Царства для охочих та слухняних. Та клас Церкви, покликаний тепер, не матиме такого довгого періоду випробування свого характеру. Оскільки він не може досягти цієї досконалості тут, а потребує Божественного милосердя через приписання заслуги Христа, яка вкриває його вади, Господь улаштував так, що цей клас повинен сподіватися милосердя настільки, наскільки проявляє милосердя до інших. Іншими словами, усі послідовники Ісуса мають багато недоліків, які треба прикрити Божественним милосердям, інакше їх треба буде спокутувати різками, покараннями ще перед смертю.

Щоб розвинути у Своїх святих доброзичливість, вміння пробачати і милосердя, Господь погодився бути милосердним до них настільки, наскільки вони будуть милосердними до інших. Яка чудова нагорода і який чудовий стимул! З цим погоджується молитва нашого Господа: “І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”. Це стосується не Адамової провини, а щоденних невдач святих. Їхня частка у первісному гріху та осуді скасована заслугою Христа ще перед тим, як вони були прийняті як Його учні та стали Його послідовниками як Божі сини. Який стимул для Божих дітей бути доброзичливими, пробачати, бути великодушними, проявляти дух і характер Небесного Отця, бути в такому стані серця, в якому вони можуть рясно приймати Божественні щедроти та милосердя біля престолу благодаті!

“НЕ БУДЬТЕ ВИННІ НІКОМУ НІЧОГО”

Любов здатна виходити за межі Закону і робити більше у вигляді самопожертви, ніж вимагає Справедливість, та не може робити менше. Той, хто любить свого ближнього, буде виконувати Закон щодо нього в міру своїх можливостей. Отже, як пояснює апостол, для тих, хто в Христі, усі заповіді містяться в їхній угоді любові. Вони не будуть завдавати шкоди інтересам свого ближнього, не будуть красти в нього, не будуть свідчити фальшиво проти нього, не будуть заздрити його речам чи інтересам, прагнучи заволодіти ними шляхом злочину або порушення подружньої вірності. Так само вони жодним чином не будуть посягати на права та інтереси ближнього.

Хоча християнин не є під Законом Десяти Заповідей, він є під Законом Нової Заповіді, Законом Любові, який вищий настільки, що містить у собі кожний інший закон, який може бути даний. Любов не завдає жодної кривди своєму ближньому; тому любов є виконанням тієї риси Божественного Закону, яка стосується нашого обов'язку перед ближнім: любити його, як самого себе. Та любов може зробити ще більше, і у випадку Ісуса вона справді робила більше, бо Він з любові поступився Своїми правами, привілеями тощо і помер, Справедливий за несправедливих, щоб привести нас до Бога. Він — наш Взірєць, якщо ми — Його учні, послідовники і майбутні Його співспадкоємці в Його Царстві.

R5005 (1912 p.)

САВЛО З ТАРСУ, І ЩО ВІН БАЧИВ

“А після всіх явився і мені, як якомусь недоноску” (1 Коринтян 15: 8, Держ.).

Св. Павло говорив про воскресіння мертвих. Він усвідомлював, що на цьому великому факті базується все Євангельське Послання. Було досить легко довести, що Ісус помер, але важко довести недовіркуватому світові, що Він устав із мертвих. І той, хто не зможе повірити в цей великий факт, не зможе повірити також в інші великі факти, які можуть із ним уціліти або втратити свою силу.

Наприклад, апостол розповів, що Ісус залишив небесну славу і став Людиною, щоб задовольнити вимоги Божественного Закону щодо Адама та роду, який розділив його долю. Він зумів продемонструвати розсудливість цієї логіки і довів, що оскільки весь світ був засуджений на смерть через непослух батька Адама, то було абсолютно обов'язковим пожертвувати незаплямованим життям, щоб відшкодувати покарання і забезпечити визволення засудженого роду.

БОГ НЕ ЗАЛИШИВ СВОГО СИНА В СМЕРТІ

Апостол ствердив, що Ісус був вірним у Своєму служінні, повністю віддаючи життя, і що вся ця річ була приємною та прийнятною для Небесного Отця. Якщо так, то Бог не залишить

Свого Сина в смерті, а підніме Його з мертвих. Апостол неодноразово наголошував на цьому факті, показуючи, що наш Господь здобув славу та нагороду і піднявся туди, де був раніше — до досконалості на духовному рівні.

Та деякі його слухачі сприймали всі ці твердження легковажно, кажучи, що набагато легше повірити в те, що Ісус ніколи не вмирав, а тільки перевтілювався, ніж вірити в те, що Він помер за наші гріхи і встав знову для нашого виправдання. Тому часте посилення апостола на Христове воскресіння та нагадування про нього було абсолютно необхідним для християнської віри, бо показувало не тільки прихильність Небесного Отця до Господа Ісуса, але й свідчило про те, що коли б Ісус не встав із мертвих, то багато святих пророцтв позосталися б невиконаними.

Іншими словами, мертвий Відкупитель не приніс би жодної користі. Справи для грішників були б такими ж несприятливими, як тоді, коли б Ісус взагалі ніколи не прийшов. Крім того, коли б воскресіння Ісуса було спірним питанням, то як ті, хто ставив під сумнів цей великий факт, визнали б воскресіння Церкви та світу? Св. Павло також наголошує на цьому, кажучи, що “настане воскресіння праведних і неправедних” як результат викупної праці Ісуса — Його смерті за людські гріхи і Його воскресіння до слави, щоб дати благословення, забезпечені Його смертю.

“А ПІСЛЯ ВСІХ ЯВИВСЯ І МЕНІ”

Захищаючи свій аргумент, апостол навів цілий перелік свідків, окрім жінок, які першими бачили Господа уранці, коли Він воскрес. Він каже: “Він явився Кифі [Петру], потім дванадцятьом; а потім явився більш, ніж п’ятистам браттям одночасно... Після цього Він явився Якову, а потім усім апостолам”, коли піднявся ввись. Далі є наш вірш: “А після всіх явився і мені” (Дерк.).

У тому, як він бачив Ісуса, є щось патетичне. Пригадався час, коли він фанатично переслідував Церкву. Пригадалася відповідальність за смерть св. Степана, а також люта ненависть, що привела до переслідування беззахисних ближніх тільки за їхню віру в те, що Ісус помер і встав знову, — за те, про що він, Савло, тепер намагався свідчити всім, хто мав вуха, щоб слухати.

На згадку прийшло усе безумство, яке він проявив, коли переслідував християн аж до Дамаска, силою кидаючи їх до в’язниці. А потім він побачив сліпуче світло з неба, яскравіше, ніж сонце опівдні. Він упав на землю і почув голос, що промовляв до нього: “Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?” (Дії 9: 1-9; 26: 12-19).

Пригадався переляк, коли він дізнався, що ті, кого він переслідував, були не віровідступними та обманеними юдеями, а тими, кого цінував і визнавав Великий, вигляд Якого повалив його на землю. Але яким дивовижним було побачене! Якщо Месія такий великий, такий славний, такий могутній, то він буде в Нього вірити, він буде Його шанувати.

Усі юдеї мали упередження до Ісуса; їм здавалося, що Він занадто слабкий, неспроможний виконати речі, провіщені пророками, і це вони вважали абсолютним доказом того, що Він не Месія. Вони казали, що нерозумно вважати людину без війська та багатства царем. Ще нерозумніше для Нього називати Себе Месіанським Царем, Який буде вищим від усіх царів, перед Яким схилиться кожне коліно і Якого визнає кожний язик. Тому вони казали, що Ісус або втратив здоровий глузд, безумний, або намагається обманути людей і на якийсь час створити трохи галасу Своєю популярністю.

Їм здавалося, що коли Його розп’яли, то це було підтвердженням, що Він не Месія. Хіба ж Месія не мав жити вічно, хіба ж Він не мав

успішно царювати як Цар царів та Пан панів? Хіба не було доказом, що коли юдеї або римляни когось розпинали, комусь завдавали смерті, то ця особа мусила бути самозванцем? Вони вважали, що все вирішує демонстрація сили. Переслідування послідовників Ісуса мали на меті просто затаврувати нову релігію, яка, як вони побоювалися, завдасть шкоди Ізраїлю, поставивши під сумнів його надії щодо приходу Царя та Його Царства. Тому Савло з Тарсу вважав цілком виправданим переслідувати всіх, хто так думав — “заради великої справи”, як не раз казали переслідувачі.

НОВИЙ ПОГЛЯД НА РЕЧІ

Чесність Савла з Тарсу змушувала його бути таким же чесним тепер, коли очі його розуміння розплющилися, як тоді, коли вони ще були заплющені. Потрібно було трохи часу, щоб налаштувати зір. Тепер він бачив і міг пояснити іншим потребу в смерті Ісуса. Савло міг пояснити, що це було образно показано в жертвах Закону, що Божественно приготований План приготував цю велику жертву, щоб нею ще повніше показати Божественну Справедливість, Мудрість, Любов та Силу.

Тепер він бачив, що Ісусу потрібно було не тільки прийти в плоті і дати Себе як викуп-жертву за всіх, але й воскреснути, та не в плоті, а в дусі, щоб стати цілком здібним Правителем і Спасителем; не тільки спасти Свій народ від римлян, асирійців та всіх інших людських ворогів, але й спасти його від сатани, гріха, хвороб, смутку, смерті. Так, тепер він бачив, яким великим повинен бути Месія, щоб усе це виконати!

Усе раптово змінилося в його розумі: замість людського Спасителя, Месії та земного Царя Бог приготував Небесного, учасника божественної природи, славного, вищого від ангелів, начальств, влад і кожного імені, що назване. Тепер він бачив, що страждання Ісуса мали подвійну вартість. Вони були потрібні, по-перше, щоб звільнити людину від вироку смерті, і, по-друге, щоб продемонструвати відданість Ісуса. Тепер він бачив, що Бог, готуючись привести багатьох синів до слави, вирішив спочатку переконатися у відданості Того, Кого Він запросив стати Вождем нашого Спасіння, а це мало відбутися шляхом, який вимагав Ісусової смерті.

Усе стало на свої місця, коли він зрозумів, що Бог не тільки підняв Ісуса з мертвих, але й, додатково, нагородив Його славою, честю та безсмертям божественної природи, вплив, прояв якої Савло відчув на собі, коли сліпучий спалах світла повалив його на землю, і голос промовив до нього одного: “Я Ісус, що Його переслідуєш ти”.

УВІНЧАНІЙ БУТИ ГОСПОДОМ УСІХ

Нам пригадується, що як свого часу ми були сліпими до багатьох дорогоцінних правд Божого Слова, так і багатьом іншим ще не розплющилися очі розуміння. Нам пригадуються труднощі св. Павла, його щирість (навіть тоді, коли він ненавидів та переслідував), а пізніше його відданість, яка супроводжувалася навіть побоями, ув'язненням та смертю. Ми вбачаємо в ньому, очевидно, приклад досить великого класу противників Правди.

Ми тішимося надією, що єдина річ, потрібна для того, щоб привести їх до згоди з Божими задумами і зробити відданими слугами праведності, це велике світло, яке зовсім скоро яскраво освітить їх, коли для Месії надійде час взяти Свою велику силу і панування, коли Його вибрана Наречена буде завершена і прославиться з Ним. Нам пригадуються слова Господа через пророка про цю славну Епоху: “Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим, тоді буде скакати кривий, немов олень, і буде співати безмовний язик”, — у той день.

Як би закінчилася кар'єра Савла з Тарсу, коли б великий Відкупитель не втрутився і не допоміг йому? Як бідно би нам жилося і як мало Божественного Світла ми би бачили, коли б Божественне провидіння у різний спосіб не допомогло нам? Так само зі світом. Ми безсилі відкрити вуха і розплющити очі. Це справа Великого Лікаря, і Його день зціляти, благословити і піднімати світ, як розуміємо, вже близько, біля самих дверей.

Тепер ми бачимо, що те незначне розплющення очей, відкриття вух і зцілення калік, яке наш Господь зробив під час першого приходу, було тільки тінню Його майбутньої слави та набагато більшої праці. Тепер ми можемо бачити причину, чому стільки могутніх діл Він зробив у суботні дні. Вони були пророчими, оскільки суботні дні були пророцтвами про велику Тисячолітню

Суботу славного царювання Месії, під час якого все людство зможе увійти у відпочинок від гріха, сатани та усього, що заважатиме йому повністю повернутися до любові Небесного Отця, Його милості та вічного життя.

Тепер ми бачимо, що великою працею тисячолітньої Суботи буде зцілення моральних калік, повернення зору та слуху людським розумам, які зараз сліпі та глухі під поганим впливом великого противника, “невіруючі, яким бог цього віку засліпив розум” (2 Кор. 4: 4).

ПЕРЕДЧАСНО НАРОДЖЕНИЙ

Багато хто звернув увагу на особливість висловлювання св. Павла, що він бачив Господа як передчасно народжений. Якщо спочатку це висловлювання здавалося неясним і заплутувало, то тепер воно стає зрозумілим і набуває змісту. Його суть така: пора на видимі прояви Господнього воскресіння минула; наступна Його поява мала бути Його святим, а після цього — світу. Читаємо: “Будем подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є”, станемо схожими на Нього через нашу зміну у воскресінні від людських умов до духовних і навіть до божественного рівня.

Коротко кажучи, події зі Савлом із Тарсу були незвичайними. Тільки він і ніхто інший (навіть з-посеред святих) не мав бачити Господа перед своєю зміною у воскресінні в кінці цього Віку. Тому коли він бачив Ісуса, то бачив Його передчасно — більш ніж на вісімнадцять століть раніше встановленого часу. Крім того, він бачив Його як той, хто народився передчасно — передчасно воскрес. Пам'ятаймо біблійне використання цього слова “народився”: уся Церква повинна бути зачата Святим Духом, щоб отримати народження у воскресінні.

Про воскресіння нашого Відкупителя читаємо: “Він початок, первороджений з мертвих”, “Він був перворідним поміж багатьма братами”. Отже, увесь Божий народ має надію, що після зачаття у теперішньому часі Святим Духом прийде народження у воскресінні, яке св. Павло змальовує у тому ж розділі, кажучи: “Сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне” (1 Кор. 15: 43).

Маючи це перед очима свого розуму, бачимо, що саме мав на увазі апостол, коли казав: “А після всіх явився і мені, як якомусь недоноску”

(Дерк.). Не таким Його бачили інші апостоли. Вони бачили Його таким, яким Він з'являвся їм — часом в одному тілі й відповідному одязі, а іншого разу в іншому вигляді з іншим одягом. Він з'являвся і зникав. Але вони не бачили Його як Нове Створіння, а бачили тільки різні зовнішності, в яких Він з'являвся. Та св. Павло бачив Господа майже таким, яким Його побачать усі святі, коли народяться з мертвих через славу зміну у воскресінні.

СЛАВА ЦЕРКВИ БУДЕ БІЛЬШОЮ ВІД СЛАВИ АНГЕЛІВ

Є велика різниця між наслідками того, що бачив Савло і що побачить вся славна Церква у воскресінні. Те, що побачив Савло, зашкодило його зору. Крім того, він не бачив щось виразно, тільки сліпуче світло, яке, як пояснив голос, було з'явленням, проявом Ісуса. Церква зазнає чогось набагато величнішого. Перед тим як ми побачимо Того, Хто названий “образом істоти” Отця, Кого “не бачив ніхто із людей, ані бачити не може”, Хто “живе в неприступному світлі”, ми будемо перемінені, прославлені. Це дозволить нам бачити Його таким, яким Він є, тому що слава Церкви буде такою, як слава її Господа, вищою від слави ангелів.

Хоча небесна слава не складається виключно з блиску, Святе Письмо, здається, скрізь пов'язує небесних осіб з яскравим сяєвом, даючи зрозуміти, що чим вище становище та ранг, тим яскравішим буде блиск, слава. Так слава

Небесного Отця представлена такою великою, що мало хто може її витримати. Тому сказано, що ангели та серафими заслоняють своє обличчя перед Божественною славою, яка набагато перевищує їхню.

Отже, нас не повинно дивувати, що Святе Письмо скрізь показує, що наш Господь Ісус та Церква, які “стають учасниками Божої природи” (2 Петр. 1: 4, Хом.), матимуть велику честь та яскравість, набагато більшу, ніж ангели та всі інші, за винятком Небесного Отця. Як Господь Ісус міг заслоняти славу Своєї особи і з'являтися як людина після Свого воскресіння, так, без сумніву, Він міг би зробити перед світом під час тисячі років Свого Месіанського царювання. Схоже Церква могла би з'являтися як люди, заслоняючи свою славу. Може здатися, на перший погляд, що таким було значення образу Мойсея, коли він, представляючи Месію в славі, зійшов з гори, а його лице променіло, тому він заслоняв його від людей. Однак ми думаємо, що Ісус та Церква ніколи не з'являться в плоті, як робили ангели в минулому. Навпаки, Стародавні Гідні, удосконалені на людському рівні, будуть їхніми знаряддями й представниками в усіх сферах спілкування з людством. Так “вийде з Сіону [духовного Царства] Закон, і слово Господнє з Єрусалиму [земного Царства]” для кожного народу, нації, племені та язика, щоб усі мали благословення, якщо цього зажагнуть, і могли здобути вічне життя.

R5033 (1912 p.)

СУБОТНІЙ ДЕНЬ

Сім — визначне число в Біблії і має відношення до всього, що стосується Божественного Задуму. У першому розділі Книги Буття Суботній День згадується образним чином, коли мова йде про Сьому Епоху Божого творення на нашій Землі — виведення ладу з хаосу. Проте лише біля гори Сінай, коли Закон був даний Ізраїлю на двох кам'яних таблицях, Суботній День став обов'язковим для кожного. Та оскільки ця Угода Закону була укладена тільки з одним народом (Ізраїлем) і не стосувалася нікого більше, вимоги Закону щодо Суботи мають відношення тільки до цього народу. Це не означає, що виділення певного часу для відпочинку мало бути корисним тільки для юдеїв і що особливий

Сьомий День, присвячений для Бога, не мав принести користі всім людям. Просто це означає, що Бог увійшов у відносини Угоди тільки з одним народом і, відповідно, тільки йому Він розповів про Свою волю, про Свій Закон, слухняність якому поклав у основу обіцяного благословення для цього народу. Немає потреби ставити під сумнів важливість Четвертої Заповіді юдейського Закону. Та виразно наказувала, що Сьомий День тижня мав бути для юдеїв днем відпочинку, в якому ні батько, ні дитина, ні хазяїн, ні слуга, ні чоловік, ні жінка, ні віл, ні осел, ні інша тварина, яка була у власності юдея, не повинні були виконувати роботу. Це був день відпочинку — простий і зрозумілий. Він

не містив вимоги поклонятися Богу — не тому, що Богу не подобалося, щоб Йому поклонялися в цей день, чи в якийсь інший, а тому, що була причина, з цим пов'язана, яка стосувалася не поклоніння, а відпочинку, як ми це побачимо. Про строгість цього Закону для юдеїв виразно свідчив факт, що одного разу за Божественним наказом чоловіка каменували на смерть тільки за те, що він збирав хмиз у Суботній День. Отже, зрозуміло, що Закон у цій справі, даний Ізраїлю, буквально мав на увазі те, що казав.

Деякі вважають, що у Новому Завіті Ісус навчав поступливості в справі дотримання Суботи, але це зовсім неправильно. Ісус, народжений як юдей, “під Законом”, був так само зобов'язаний буквально дотримуватись Закону, як будь-який інший юдей. І Він, зрозуміло, не порушив цього зобов'язання найменшою мірою. Книжники і фарисеї відійшли від справжнього духа Закону в багатьох подробицях. Їхні традиції, представлені в даний час Талмудом, намагалися тлумачити Закон, та, насправді, як Ісус часто казав, вони позбавляли його сили, робили беззмістовним, абсурдним. Наприклад, згідно з традиціями старших голодна людина ламала Суботу, якщо розтирала в долонях зерна пшениці, відвіювала половину і їла їх, як це робили учні одного Суботнього Дня, переходячи пшеничне поле. Фарисеї звернули на це увагу і зажадали, щоб Ісус докорив учням, бо, на їхню думку, ці прості дії були працею, роботою — збиранням, молоченням і перевіюванням. Ісус заперечив таке абсурдне перекирчування Закону і Своїми аргументами довів усім, готовим вчитися, що вони помилково сприймали Божественну вимогу, неправильно тлумачили Закон про Суботу. У кількох випадках Він зцілював хворих у Суботній День. Справді, більшість зцілень відбулася в цей день, викликаючи, як правило, обурення фарисеїв, які вважали, що цим Він порушує Закон. Ми не думаємо, що Ісус робив ці чудеса, щоб роздратувати фарисеїв. Радше ми повинні вважати, що їхній Суботній День зображував велику Суботу благословення та зцілення — позаобразну Суботу майбутнього, період Месіанського царювання і зцілення всіх земних смутків.

Ісус виразно вказав книжникам та фарисеям на те, що вони неправильно інтерпретують значення

Божественної постанови, що Бог не просто вимагає від людини дотримуватися Суботи, а дав Суботу людству в його інтересах. Тому все необхідне для підтримки людини є законним в Суботній День, яким би трудомістким воно не було. Ісус продовжив цю думку і вказав Своїм слухачам на абсурдність їхнього становища. Якщо, говорив Він, хтось із вас має вола чи осла і той впаде до ями в Суботній День, то чи ж ви залишите його помирати там, щоб зазнати збитків, і дозволите скотині мучитися. Зрозуміло, що ні, що вони напевно будуть виправдані, якщо допоможуть будь-якому створінню вибратися з біди в той день. Тоді Ісус сказав, якщо стільки можна зробити для німого створіння, то чому б не зробити милосердний учинок і не допомогти людству хоч трохи в Суботній День?

СЬОМИМ ДНЕМ ДАЛІ Є СУБОТА

Багато християн помиляється, думаючи, що Угода Закону, яку Бог уклав з Ізраїлем, припинилася, проминула. Навпаки, апостол стверджує: “Закон панує над людиною, поки вона живе”. Юдейський Закон зобов'язує юдея сьогодні так само, як його батьків за днів Мойсея. Тільки смерть могла звільнити юдея від Угоди Закону, яка, у відповідному в Бога часі, буде розширена і стане тим, що Бог через пророка називає Новою Угодою — Новою Угодою Закону. Це відбудеться, як тільки Посередник Нової Угоди буде піднятий з-посеред людей. Цей Пророк нагадуватиме Мойсея, але буде більшим, ніж він, буде його позаобразом. Цим Пророком буде прославлений Христос — Ісус, Голова, і укомплектована Церква, про яку часто згадується як про членів Його Тіла і яка часом названа Нареченою, Дружиною Агнця. Цей позаобразний Посередник (Дії 3: 22, 23) під Новою Угодою Закону, яку Він тоді запровадить, допоможе юдеям (і всім, хто прийде до згоди з Богом через Нього) повернутися до людської досконалості, в якій вони зможуть виконувати Божественний Закон досконало в кожній подробиці. Цей великий Посередник, Месія, виконуватиме цю велику працю протягом тисячі років.

Посередник ще не завершений. Голова увійшов у славу багато століть тому, натомість Тіло (Церква) чекає на повноту членства і переміну у воскресінні, щоб стати “подібним до

Нього і бачити Його, як Він є”, а також ділити Його славу і працю.

Тим часом Угода Закону далі є в силі для кожного юдея і ні для нікого іншого, окрім юдеїв, так як ніколи не стосувалася будь-якого іншого народу. Протягом цих вісімнадцяти століть, між смертю Христа і запровадженням Нової Угоди, Ісус, як великий Первосвященик, приносить “кращі жертви”, про які згадує св. Павло (Євр. 9: 23) і які описані в образі в 3 М. 16: 1-34. Першою частиною жертви великого Первосвященика було жертвоприношення людського тіла, яке Він взяв заради цього, коли став плоттю: “Тіло Мені приготував” для “перетерплення смерті” (Євр. 10: 5; 2: 9). Другою частиною Його “кращих жертв” є жертвоприношення Його містичного Тіла, Церкви. Ця праця відбувалася від П’ятидесятниці. Для посвячених, які наближаються до Отця через Нього, Він стає Заступником. Він приймає їх як Своїх членів на землі, а їхні страждання з тих пір є Його стражданнями до такої міри, що Він міг сказати про них Савлу з Тарсу: “Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?.. Я Ісус, що Його переслідуєш ти”. Відколи вони прийняті як Його представники в плоті, а їхні вади вкриті заслугою їхнього Заступника, вони зачаті Небесним Отцем від Святого Духа до того, щоб бути членами Нового Створіння — духовним Тілом Христа, якого Він є Головою.

Ми зауважили, що Суботній День, який далі є в силі і дотримання якого зобов’язує юдея, не стосується інших національностей. Але ми мусимо дещо змінити це твердження, зауваживши, що дехто помилково намагається бути юдеєм і пробує увійти під розпорядження Угоди Закону як виконавець Суботи і т. д. Св. Павло бачив цю тенденцію за своїх днів. Зверніть увагу на його слова до християн у Галатії, які з природи були язичниками, а не юдеями. Він каже: “Скажіть мені ви, що хочете бути під Законом: чи не слухаетесь ви Закону?”. “О ви, нерозумні галати! Хто вас звів?”. Далі він показує їм, що юдеї перебувають у рабстві свого Закону і ніколи не можуть здобути вічне життя під ним, доки Мойсеева Угода Закону остаточно не буде поглинута Месіанською Новою Угодою Закону. Отже, його аргумент такий: якщо юдей не може здобути життя виконанням Закону, то поганам безглуздо думати, що вони можуть

здобути Божественну милість та вічне життя, виконуючи цей Закон. Він заявляє: “Бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним”. Єдиний шлях здобути виправдання в Божих очах — прийняти Христа, через повне посвячення стати Його учнем і приєднатися до Нього під Його Угодою жертви, як написано: “Позбирайте для Мене побожних Моїх, що над жертвою склали Заповіта зо Мною” (Пс. 50: 5), а також: “Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові, як розумну службу вашу” (Рим. 12: 1).

ХРИСТІЯНИ І ЗАКОН СУБОТИ

Св. Павло не мав на увазі, що християни не повинні прикладати зусилля, щоб виконувати Божественний Закон, однак вони не повинні входити під нього як під Угоду, ані думати про те, що за свої зусилля протистояти Угоді Закону вони прийдуть до єдності з Богом або залишаться в ній і здобудуть нагороду вічного життя. Навпаки, він численними словами стверджує: “Щоб виконалось виправдання Закону на нас, що ходимо не за тілом [у згоді з тілом], а за духом [у згоді з духом]” (Рим. 8: 4). Його думка зрозуміла. Декалог ніколи не був даний християнам, але цілком властиво, щоб християни зверталися до цього Декалогу і бачили дух його вчень, намагаючись підпорядкувати їм своє життя в кожній подробиці.

Що ж таке дух Декалогу? Наш Господь Ісус виразно виклав це так: “Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всім своїм розумом, і свого ближнього, як самого себе”. Св. Павло каже, що наш Господь не тільки виконав Закон, але й звеличив його, тобто показав, що він має ширші межі, ніж юдеї собі уявляли — що його довжина і ширина, висота і глибина перевищують можливості деградованого людства. Більше того, апостол стверджує, що наш Господь Ісус приніс йому більше пошани. Юдеї, намагаючись виконувати Божественний Закон протягом понад шістнадцяти століть, мали причину сумніватися, чи хтось може виконати його задовільним для Бога чином. Але сам факт, що Ісус виконав Закон досконало, що Бог був задоволений з того, як Він його виконав, приніс Закону більше пошани, довів, що це не була нерозсудлива вимога і що

вона не перевищувала можливості досконалої людини.

Ісус показав дух, глибше значення кількох заповідей. Наприклад, заповіді “Не вбивай!”. Він показав, що її порушенням є гніватися або проявляти ту чи іншу міру згубного, жорстокого духа (дивіться також 1 Ів. 3: 15). Заповідь щодо перелюбу, за словами нашого Господа, можна порушити розумом, не вдаючись до відвертого вчинку, самим тільки бажанням вчинити перелюб, коли б нагода, яка трапиться, була б порушенням духа цього наказу. Власне, це ширше уявлення про Десять Заповідей, як каже апостол, християни здатні оцінити краще, ніж юдеї, завдяки тому, що вони отримали зачаття Святим Духом. Це найвище уявлення про Божественний Закон виконалося в нас (християнах — послідовниках Ісуса), які ходять в житті не за плоттю та її бажаннями і намовляннями, а за духом — духом Божественного Закону, духом, який Отець послав у наші серця, — бажанням бути схожими на Того, Хто є Джерелом Любові та Чистоти.

ДУХ СУБОТИ

Решта заповідей також має ще інше, глибше значення, ніж це розуміли юдеї. Те саме з Четвертою, яка наказує дотримуватися Сьомого Дня як дня відпочинку, або Суботи. Слово Субота означає відпочинок, і його глибшим, позаобразним значенням для християнина є відпочинок віри. Юдей, нездатний виконати Закон Мойсея і, відповідно, здобути вічне життя під Угодою Закону, отримав заклик утікати до Христа і, стаючись мертвим для Угоди Закону та цілковито відмовляючись від неї, отримав привілей прийти до членства в Христі — скористатися з Угоди жертви. За це йому було обіцяно відпочинок від Закону та його осуду, тому що “немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі”. Заслуга Христа покриває вади всіх, хто намагається йти слідом за Ним, а Божественний Дух та Слово дають їм запевнення в Божественній милості, яка приносить їм мир з Богом через нашого Господа Ісуса Христа, впроваджує у відпочинок. Тому апостол стверджує: “Бо до Його відпочинку [Суботи] входимо ми, що ввірували” (Євр. 4: 3).

Більше того, апостол показує, що хоча ми входимо у відпочинок віри тепер через віру та слухняність Христу, християни мають ще більший

відпочинок, який чекає їх після воскресіння, коли вони увійдуть у відпочинок, захований для тих, хто любить Господа, відпочинок, досконалість на духовному рівні, що прийде, як змалює апостол, у воскресінні: “Сіється в неславу, у славі встає, сіється в немочі, у силі встає, сіється тіло звичайне, встає тіло духовне”.

П'ЯТДЕСЯТИЙ ДЕНЬ І П'ЯТДЕСЯТИЙ РІК

Пригадуємо, що Ізраїль мав дві системи Субот: одну на основі суботніх днів, а іншу на основі суботніх років. Суботні дні починали рахувати навесні. Вони були результатом множення на сім. Сім раз по сім днів (сорок дев'ять днів) приводили до ювілейного дня, п'ятдесятого дня, який називався П'ятидесятницею. Навряд чи треба звертати увагу на позаобразне виконання цього. П'ятидесятниця ніколи не мала свого справжнього значення, поки Господь, “первісток серед покійних”, не встав із мертвих. Відтоді одразу почався підрахунок сім раз по сім плюс один, і на п'ятдесятий день Святий Дух був вилитий на всіх “справді ізраїльтян”, які, вже посвячені, чекали в горішній кімнаті, аж позаобразний Первосвященик вчинить відшкодування за їхні гріхи і зіллє на них Святий Дух, як доказ їхнього відновлення до Божественної милості. Вони негайно здобули мир з Богом. Вони негайно ввійшли у відпочинок. Вони негайно зрозуміли, що вони — Божі діти, зачаті Святим Духом, щоб у своєму часі стати співспадкоємцями з Ісусом Христом, їхнім Господом. Хіба ж не є так, що упродовж всього Євангельського віку всі послідовники Ісуса та учнів, усі, хто полишає гріх, довіряє Ісусу та повністю посвячує Йому своє життя, отримують Святий Дух і схожим чином входять у Його відпочинок? Тільки ті, які увійшли в цей відпочинок і радіють Святим Духом, можуть повністю оцінити цю річ.

Тепер гляньмо на суботній рік. Кожного сьомого року земля мала відпочинок. Сім раз по сім (сорок дев'ять) приводили до п'ятдесятого року, тобто Року Ювілею, в якому скасовували всі борги і кожний ізраїльтянин повертався до свого спадку. Це був рік відпочинку, миру, радості. Цей Ювілей зображує славні Часи Реституції Царства Месії, які, віримо, вже близько, під дверима. Коли ці часи будуть запроваджені, всі вірні послідовники Ісуса займуть небесне

становище, щоб навіки бути з Господом. Їхній відпочинок (виконання Суботи) прийде до свого завершення, досягне досконалості, і впродовж цього позаобразного Ювілею благословення Божественної милості поступово поширяться на весь світ, щоб кожне створіння, яке прагне прийти до єдності з Богом, могло через великого Відкупителя увійти до відпочинку, передбаченого Богом для нещасного, стогнучого створіння.

НЕДІЛЬНА СУБОТА ХРИСТІЯНИНА

Із того, що ми бачили, стає очевидним, що Бог не накладав на християнина жодних суботніх зобов'язань ані щодо сьомого дня, ані щодо будь-якого іншого дня тижня. Тим не менше, Він подбав для нього про відпочинок у Господі, образно показаний в юдейському Суботньому Дні. А ми в якому дні повинні святкувати цей відпочинок? Відповідаємо, що у своєму серці ми повинні бути в цьому стані радості, відпочинку, миру в Господі та в Його завершеному ділі кожний день. Отже, християнин, замість того щоб мати суботній день відпочинку, як мав юдей, має його постійно — кожний день. Замість відпочинку тільки для тіла, є щось краще — відпочинок для душі, відпочинок для всієї істоти. Так повинно бути скрізь, де тільки можливо: “чи вдома, чи там, де чужа є земля”, бо “достатньою лишиться сила твоя”. Таким є для духовного ізраїльтянина духовний позаобраз Суботи Закону, даної тілесним ізраїльтянам. Хто ухиляється від суті питання про Суботній день юдея, той відкрито показує, що він ще не зрозумів, ані не оцінив повною мірою позаобразної Суботи, про яку Бог подбав для духовного Ізраїлю через Христа.

Та чи не є для християнина присилуванням дотримуватися одного дня в тижні як священного для Господа? Дійсно, відповідаємо ми, він має обов'язок, якого не має ніхто інший у світі. Своєю Угодою з Господом він зобов'язаний вважати кожний день священним для Господа. Кожний день він повинен любити Господа, свого Бога, усім серцем, усім розумом, усією істотою, усією силою; кожний день він повинен любити свого ближнього, як самого себе. Тому, намагаючись якомога краще підпорядкуватись духу Божественного Закону і розуміючи, що кров Ісуса Христа, нашого Відкупителя, очищає нас від усіх недосконалостей, які суперечать

нашим намірам, ми можемо відпочивати в Господньому мирі та радості постійно, “бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували”.

Жодний день тижня не даний духовному ізраїльтянину в наказовому порядку щодо фізичного і щодо духовного відпочинку. Останній можна мати завжди, а перший встановлюється людськими розпорядженнями щодо того чи іншого дня. Християнин має наказ підкорятися існуючим законам у всіх таких малоістотних справах, які не стосуються сумління.

ПРАВИЛЬНЕ ВИКОРИСТАННЯ СВОБОДИ

Пам'ятаймо, однак, що наша свобода в Христі є свободою від тягаря та осуду гріха та смерті. Не думаймо особливо про свободу від юдейських обмежень щодо Сьомого Дня, ані про факт, що жоден день (більше ніж інший) не даний християнам в наказовому порядку в Біблії. Радше вважаймо цю свободу незначною за своїми наслідками та важливістю порівняно з нашим визволенням від влади гріха та смерті.

Якщо законодавці оберуть той чи інший день, дотримуйтесь їхніх указів. Підкоряйтесь кожному людському декрету. Загалом у християнських землях законом для цього відведено перший день тижня. Чи ми повинні ігнорувати цей закон і твердити, що Бог не давав нам такого закону, і ми повинні мати свободу займатися роботою і т. д.? Звичайно, що ні. Навпаки, радіймо, що є такий закон, який встановлює один день зі семи для відпочинку від роботи і т. п. Використовуймо цей день так мудро, як можемо, для нашого духовного зміцнення та для допомоги іншим. Яке благословення є від такого порядку? Він сприяє нам збиратися разом для поклоніння, прославлення і вивчення Божественного Слова. А якщо земні закони передбачають більше, ніж один Суботній день (відпочинку) в тижні, ми також можемо радіти, бо це дає нам ще більше нагод для духовного відсвіження та спілкування.

Також наше знання про свободу, яку ми маємо в Христі, ніколи не можна використовувати так, щоб вона була спотиканням для інших. Наше дотримання Суботи, як це встановлює закон країни, повинно бути якомога повнішим, буквальним, щоб наші добрі вчинки не лихословили; щоб нашу свободу в Христі та свободу від Закону Мойсея не сприймали

помилково як дозвіл займатися роботою чи розвагами, але як привілей і нагоду поклонятися і служити Господу, зміцнити братів у найсвятішій вірі, “раз даній святим”.

ХТО ЗМІНИВ СУБОТНІЙ ДЕНЬ?

Часто запитують: хто змінив Суботній День на неділю? Правильна відповідь: ніхто не змінив. Сьомий день (Субота) далі зобов’язує юдея, як зобов’язувала завжди.

Перші християни дотримувалися сьомого дня довгий час, бо таким був закон землі, який давав їм сприятливу нагоду збиратися для прославляння, молитви і вивчення Божого Слова. Крім того, обставина, що Ісус встав із мертвих першого дня в тижні і зустрічався з ними в той день, схилила їх до того, щоб знову і знову зустрічатися в перший день з надією, що Він з’явиться знову. Ось так поступово для них стало звичаєм зустрічатися в цей день для християнського спілкування. Отже, наскільки нам відомо, християни деякий час дотримувалися першого і сьомого дня в тижні, та ніхто не

вважав це обов’язковим — рабством. Обидва дні були привілеєм, і, як інші дні тижня, як на це дозволяли обставини, використовувалися для прославляння Бога та зміцнення один одного в найсвятішій вірі, як Божий народ це робить чи повинен робити в наші дні.

Та хіба не говорять, що папа одного разу загадав, що перший день тижня християни повинні святкувати як християнську Суботу? Можливо, проте ані папи, ані жодні інші істоти, ані навіть апостоли не мали права щось додавати до Божого Слова або віднімати від нього. Св. Павло особливо перестерігав Церкву проти потрапляння у рабство юдейських звичаїв дотримуватися новомісяччя та субот, немовби вони зобов’язували християн. Божий Син зробив нас вільними, справді вільними. Та наша свобода від Угоди Закону Ізраїлю дозволяє нам ще більше та краще дотримуватися самого духа Божественного Закону щодня, щогодини і представляти наші тіла на живу жертву, святу і прийнятну для Бога через заслугу нашого Відкупителя.

R5026 (1912 p.)

ПАЛАЦ ЩАСТЯ

Матвія 5: 1-12

“Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога” (вірш 8).

Про нашого великого Учителя читаємо, що “ніколи ще не говорила людина так, як Цей Чоловік” (Дерк.). Він був Людиною Ісусом Христом, але не був деградованим, не був грішним. Його життя було перенесене з небесних умов до земних, тому Він як Людина був “святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників” (Євр. 7: 26). Більше того, під час Свого посвячення до смерті Він уклав угоду жертви з Єговою і на її основі отримав помазання Святим Духом — силу Найвищого. То чого ж дивуватися, коли читаємо, що Він навчав як той, хто має владу, як той, хто знав, хто розумів виразно та твердо речі, які представляв!

Вісім Блаженств ілюструють різницю між ученнями Ісуса і всіма іншими ученнями навколо. Він по-новому дивився на те, що представляв. Його Послання відрізнялося від усіх інших послань тоді і тепер. Якщо інші вчителі намовляли людей слухатися тільки

власного розуму, пам’ятати славних предків і т. д. і мати від цього благословення, то Ісус заохочував Своїх слухачів до думки, що великі благословення отримують вбогі духом, покірні розумом.

Якщо інші вчителі трималися багатих, великих, вчених, могутніх, впливових людей, як зразків для копіювання — як кому поталанило, то Ісус у цих Блаженствах викладає щось зовсім протилежне. Його порад, щоб мати щастя, насправді дотримуються нечисленні, і тільки вони оцінюють їхнє достоїнство та знаходять обіцяні благословення для теперішнього та прийдешнього життя.

Контраст між Десятьма Заповідями Закону Мойсея і вісьмома Блаженствами, які Ісус висказав на Горі, ілюструють значною мірою відмінність між Епохою Закону і Епохою Благодаті. Закон наказував “дому слуг”, що вони повинні і чого не повинні робити. “Мойсей вірний був у всім домі Його, як слуга” (Євр. 3: 5, 6). Він передав “дому слуг” — образному

Ізраїлю — Божественний Закон, виконуючи який вони могли отримати благословення й бути вжиті в Божественній службі.

Та Євангельське Послання ще вище. Воно не ігнорує Закон, який дав Мойсей “дому слуг”, а визнає його як справедливий, святий, добрий, показує, що Ізраїль не здобув того, чого шукав, тому що не зміг, з причини успадкованих слабостей, виконати дух досконалого Божого Закону. Нова Епоха, яку Єгова запровадив через Ісуса, передбачає повну Викупну жертву за всіх грішників та пропонує остаточно благословити всіх та допомогти їм піднятися з успадкованих слабостей — не тільки Ізраїлю, але й усьому роду Адама. Ця риса Закону залишиться, але до неї додасться благодать і милосердя, щоб надати необхідну допомогу для виконання Закону. Та перш ніж ця Нова Ера благословення світу буде запроваджена, Божественний задум пропонує зібрати особливий клас, з якого усі повинні стати “копіями дорогого Божого Сина” (Рим. 8: 29, Diaglott). Вони повинні бути Його співспадкоємцями в кожному значенні слова — у стражданнях, у самовідреченні, у переслідуваннях, у жертві теперішнього життя, а також у славі, честі та безсмерті майбутнього життя.

ПОКЛИКАНІ СТАТИ ВИБРАНИМИ

Місія Ісуса та Його вчення при першому приході були не для світу, а для особливого класу: “Хто має вуха, нехай слухає”. Послання для світу прийде в Його другому приході, і в нас є запевнення, що тоді всі сліпі очі розплющатся, глухі віха відкриються, а знання Божої слави наповнить цілу землю.

Із нинішнього вивчення ми дізнаємося, що Ісус звертався до тих юдеїв, які мали вуха, щоб слухати, були готові стати Його учнями. Він звертався до класу, про який казав: “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде”, “і де Я, там буде й слуга Мій”. Саме до цього класу були сказані Блаженства, але не в супроводі грому, як на Сінаї, і не з погрозами помсти та смерті у разі незасвоєння уроків.

Учитель звертався до тих, хто вірив у Нього — до класу, за який мав незабаром з’явитися в присутності Бога після закінчення Своєї праці жертвування, прикриваючи їхні вади та недосконалість, тобто надати їм становище

перед Отцем і зробити їхні жертви “святими, приємними Богові” (Рим. 12: 1). Він навчав їх, як найкраще зробити покликання та вибрання певним, як успішніше здобути велику “нагороду”, до якої вони покликані. Інші теж можуть взяти для себе цінні уроки з цих Блаженств, та тільки духовно зачаті можуть оцінити їх повною мірою.

ПАЛАЦ ЩАСТЯ

Фундаментом цього Палацу Щастя є Покора. Ніхто не може сподіватися частки в Месіанському Царстві, якщо в нього немає покірною розуму: “Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне”. Їм і тільки їм дістанеться це велике благословення. Бог ніколи не зможе прийняти як члена класу Царства того, хто має дух пихи та самолюбної амбіції. На прикладі сатани ми маємо ілюстрацію того, що може наробити пиха. Бог висуває покору в якості першочергового випробування класу Нареченої.

Вітальня палацу, збудована на Покорі і розташована на першому поверсі Палацу, є кімнатою Смутку — плачу. Тільки ті, які відчули на собі людські недоліки, можуть бути членами Царського Священства, яке незабаром матиме справу з усіма людьми, які зажагнуть повернутися до гармонії з Богом, і допоможе їм у цьому. Крім того, ця Вітальня смутку та плачу здається обов’язковою для нашого повного відокремлення від речей світу, плоті та диявола. Чи були святі, які б не переходили болісних випробувань? Пам’ятаємо слова Ісуса: “Прийдіть до Мене, усі стружені та обтяжені, і Я вас заспокою”. Так, Вітальня плачу є обов’язковою для нас, перш ніж ми зуміємо оцінити утіху, яку Бог передбачив для цього особливого класу — “Своїх вибраних”. “Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені”.

Бібліотекою палацу є Лагідність. Ніхто не може успішно навчитись від Господа і мати повну радість з Палацу Щастя без прикмети лагідності, або вміння вчитися. Послідовник Ісуса повинен часто відвідувати цю Бібліотеку, щоб вчитися цінних уроків, без яких не може зробити поступу в будованні віри та розвитку характеру: “Блаженні лагідні, бо землю успадкують вони”. Як члени Месії, як спадкоємці Божі та співспадкоємці з Ісусом, своїм Господом, вони увійдуть у повне володіння землею, отримають повний

контроль над нею. Протягом тисячі років вони утримуватимуть цей контроль, поки людство не навчиться цінних уроків і не підніметься з гріха, деградації та смерті до людської досконалості, яку втратив батько Адам і відкупив Ісус. Тільки в кінці Месіанського царювання Лагідні повернуть свою спадщину (землю) людству. Контроль над землею отримують ті з людства, які засвоять уроки лагідності.

Їдальня: голод праведності. Усі, які стануть співспадкоємцями з Христом, любитимуть праведність і ненавидітимуть беззаконня, будуть схожими на Відкупителя. Дуже важливо, отже, щоб у нашому Палаці Щастя ми мали велику і добре обставлену Їдальню, в якій могли б розбудити і одночасно заспокоїти наш голод і нашу спрагу праведності. “Блаженні голодні та спрагли справедливості, бо вони наситяться” (Хом.). Вони наситяться своєю досконалістю в Першому Воскресінні та встановленям праведності на всій землі під час тисячі років царювання Месії.

Двері Палацу: Милосердя. Одним із найбільш важливих уроків, якого повинно навчитися Нове Створіння, є любов, співчуття, милосердя. Божественний задум у тому, щоб ми постійно входили і виходили цими дверима. Наші недосконалості постійно вимагають Божественного милосердя і теж постійно прищеплюють нам милосердне ставлення до тих, з ким нам доводиться мати справу. Тільки так ми будемо налаштовані й приготовані до

того, щоб бути вірними і милосердними членами Царського Священства у нашій поведінці зі світом і благословенні його в Месіанському Царстві. “Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя” (Хом.). “А коли ви не будете людям прощати, то й Отець ваш не простить вам прогріхів ваших”. “І прости нам наші гріхи, бо й самі ми прощаємо кожному боржникові нашому”.

Вікна Палацу, крізь які ми можемо бачити Бога, це Чистота Серця. Поки ми є в плоті, ми не можемо досягти абсолютної чистоти в думці, слові та вчинку, але можемо мати чистоту в серці — чисті наміри та бажання. Тільки ті, чиє серце знаходиться в такому стані, можуть сподіватися здобути почесні Царства і побачити Того, Кого жодна людина не бачила і бачити не може. “Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога”.

Загальна кімната представлена прикметами Миротворця. Це означає вміння відстоювати і перемагати в наших справах, що дає змогу допомагати іншим. “Блаженні миротворці, бо вони синами Божими стануть”.

Кухня нашого Палацу представляє випробування та труднощі, якими супроводжується довершення нашого характеру в цілому, а також властиве харчування та духовне зміцнення. “Блаженні ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене. Радійте та веселіться, нагорода бо ваша велика на небесах”.

R5003 (1912 p.)

НЕ БУДЬТЕ ЗАБУДЬКУВАТИМИ ЧИТАЧАМИ

Нас вразили несподівані висловлювання деяких осіб (які мали б знати краще) про наші недавні представлення теми Угод. Вони заявляють, що ми тепер суперечимо нашим попереднім представленням і т. п. У відповідь на їхні абсурдні твердження двоє наших читачів попросили опублікувати ще раз наведену нижче статтю, скопійовану слово в слово з видання за березень 1880 року. Радимо також прочитати книжку “Тіні Намету Образом Кращих Жертв”, вперше опубліковану в тому ж році. Коли ми бачимо, як особи, що опираються “Обітниці”, сліпнуть духовно до речей, які, за їхніми словами, вони бачили роками, це дає нам ще

більше поваги до цієї Обітниці. Практично кожен, хто опирається Угодам, опирається цій “Обітниці”. Ми представили “Обітницю” як допоміжну постанову, зовсім не сподіваючись, що вона викличе таку ворожість, що принесе поділи, та, очевидно, таким був намір Господа (1 Кор. 11: 19). Читаємо цю статтю.

ТРИ ВЕЛИКІ УГОДИ

Угода — це ратифікований договір, що не допускає змін. Бог уклав багато угод з людиною (1 М. 6: 18; Єр. 33: 20 і т. д.). З них особливо виділяються три, з якими пов’язані найкращі інтереси людства.

(1) Угода Бога з Авраамом. Ця Угода, здається, охоплює та містить у собі благословення для природних тілесних потомків, а також для вищого, духовного Насіння, “яке є Христос”, “а коли ви Христові [Тіло], то ви Авраамове насіння й за [цією] обітницею спадкоємці”. Якщо тримати цю думку в розумі, вона допоможе нам збагнути повне значення цієї Угоди. Духовне насіння назване “насінням, яке благословить”, яке буде, як “зорі на небі”. Пророцтво каже, що “будуть сяяти... ті, хто привів багатьох до праведності, немов зорі, навіки віків” (Дан. 12: 3). Ісус називав Себе “зорею ясною і досвітньою”. Ця думка, здається, мала більше ваги та значення для древніх, які дивилися на зорі з благоговійною шанобливістю, переконані, що ті керують долею людей та народів. Тому частина Угоди, представлена в зорях, мабуть, має на увазі небесних правителів — Христа та Його Наречену. Натомість природні нащадки, очевидно, були згадані, коли мова йшла про “великий народ”, що мав оволодіти “цією землею”, Ханааном, названий як “морський пісок”. “Морський пісок” представляє земних людей, так само як зорі представляють небесних істот. Давайте розглянемо цю Угоду. Бачимо, що вона містить дві складові і визнає тілесний та духовний Ізраїль (1 М. 12: 2, 3; 13: 14-16; 15: 18 та 22: 16-18). Павло запевняє нас, що “Насінням”, про яке йде мова в цій Угоді, є Христос (Гал. 3: 16). Тілесний Ізраїль втратив добірну, найкращу частку Угоди — духовну. Павло каже (Рим. 11: 7): “Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані”. Однак втрата цієї кращої частки не відділяє їх цілковито від того, щоб мати якусь частку в цій Угоді. “Бо не хочу я, браття,.. щоб були ви високої думки про себе [думаючи, що уся Божа милість та угода забрана від них і віддана вам], щоб ви не знали цієї таємниці,.. що жорстокість сталась Ізраїлеві почасти, аж поки не ввійде повне число поган”, тобто, поки Наречена, вибрана з поган, не буде завершена. “І так увесь Ізраїль спасеться, як написано: Прийде з Сіону Спаситель, і відверне безбожність від Якова”. “Це ЗАПОВІТ ЇМ ВІД МЕНЕ, коли відійму гріхи їхні” (Рим. 11: 25).

Хоча протягом 1800 років вони вважалися ворогами, сліпими до Євангелія, проте вони далі улюблені заради батьків, бо дари й покликання Божі незмінні (в. 29), тобто ці земні благословення

такі ж певні для них, як духовні — для нас, бо так Бог обіцяв, так ствердив Угодою і ніколи не змінюється. Отже, бачимо ширину та велич Божого плану та порядку: Бог відкинув на деякий час природне насіння, щоб духовне могло отримати розвиток і, своєю чергою, стати знаряддям благословення природного, коли вони отримають милість через вашу милість, і коли “прийде з Сіону Спаситель [духовний Ізраїль — Церква] і відверне безбожність від Якова [тілесного Ізраїлю]”. Коли ми це бачимо, то бачимо повноту цієї Угоди, яку було дано Аврааму. Це показує, що мав на увазі Бог, коли обіцяв, що насіння Авраама стане могутнім, здобуде брами своїх ворогів (місце влади та впливу) і буде настільки вищим від інших, що зможе “благословити всі покоління землі”. “О глибино багатства, і премудрості, і знання Божого! Які невідомі присуди Його, і недосліджені дороги Його! Бо хто розум Господній пізнав?”.

УГОДА ЗАКОНУ

Угода Закону є другою Угодою, яку ми збираємося розглянути. На відміну від Авраамової, вона мала умову і була двосторонньою, тобто була укладена між Богом та Ізраїлем. На основі її умов Бог зобов'язувався виконати певні речі, якщо Ізраїль виконає свої. Угода з Авраамом була безумовною. Бог сказав: “Я зроблю...” і т. д., і хоча вона вважалася Авраамовою, проте Авраам жодним чином не ніс зобов'язання (обрізання було встановлене після Угоди (Рим. 4: 10)). У своїй суті ця угода була не Авраамова, а Божа, і з цієї причини вона не мала посередника. (Посередник — той, хто знаходиться між сторонами договору, або контракту, обов'язок якого — стежити, щоб обидві сторони виконали свою частину угоди). Замість цього Бог поклявся Собою, що Він виконає Свою Угоду (див. форму клятви 1 М. 15: 8-18 та Єр. 34: 18-20). “Закон” називається угодою (порівняйте Гал. 3: 17 та 4: 24). Він був переданий у руки посередника, Мойсея (5 М. 5: 5), що доводить наявність умов, які треба було виконати, адже “посередник не є для одного” (Гал. 3: 20), тобто він не потрібний там, де контракт укладає лише одна сторона, як у випадку з Авраамовою Угодою.

Угода (Закон) не була частиною першої Угоди, ані не була укладена з людьми світу. Вона була

укладена тільки з тілесним Ізраїлем: “І скликав Мойсей усього Ізраїля, та й сказав до нього... «Господь, Бог наш, склав з нами заповіта на Хориві. Не з батьками нашими склав Господь заповіта того, АЛЕ З НАМИ самими, що ми тут сьогодні всі живі!» (5 М. 5: 1-5).

Те, що Десять Заповідей (передусім) і церемоніальний закон (додатково) становили цю угоду, ясно з прочитаного упродовж решти цього розділу. Сьогодні роблять різницю між моральним і церемоніальним законом, але її роблять люди. Натомість Бог називав їх одним словом — “Закон”. Ця Угода Закону, очевидно, передбачалася як благословення для Ізраїлю, та насправді ізраїльтяни, увійшовши під неї, засудили себе, бо написано: “Проклятий [засуджений] усякий, хто не триває в усьому, що написано в книзі Закону, щоб чинити оте!”. Отже, Бог ніколи не сподівався, що вони матимуть користь з цієї Угоди, оскільки “жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним”. Якою ж тоді була мета цієї Угоди? Вона мала на меті дві речі: по-перше, вона продемонструвала, що тілесна людина, як грішна істота, не могла жити в згоді з Богом, не могла поводитися праведно або бути праведною; по-друге, вона підтвердила та проілюструвала, що досконала людина може виконати досконалий Божий закон, як це зробив Ісус і став спадкоємцем (законно і за благодаттю) усього, що пропонували обидві Угоди.

(2) Закон “був даний з причини переступів, аж поки прийде Насіння, якому обітниця дана була” (Гал. 3: 19). Бог знав, який час найвідповідніший, і “як настало ж виповнення часу,.. послав Свого Сина”. Закон був даний, бо ще не настав відповідний час для розвитку “на-сіння”, яке згадувалося в Авраамовій Угоді, а також мав на меті не дати Ізраїлю деградувати так, як інші народи, і стримувати їхню тілесну природу, а також виховувати самоконтроль і т. д. Таким чином, він був “педагогом”, який, показуючи їхні слабості, готував їх до прийняття Ісуса Христа, Який мав виправдати їх від того, що закон засуджував (Гал. 3: 24). І він це робив. Коли прийшла пора для насіння, він приготував декого до прийняття Ісуса.

(3) Він був вжитий як образ, але не Авраамової, а Нової Угоди, щоб проілюструвати дію та умови цієї угоди, як ми це скоро побачимо.

“НОВА УГОДА”

Вона не раз згадується у Святому Письмі. Не треба помилково думати, немовби це Божа угода з нами — “Насінням”. Ні, вона була частиною Авраамової Угоди, і хоча між ними є згода, вони не є одним і тим самим, “Нова Угода” не укладена з Церквою. Вона не вступить у дію, допоки духовне насіння, а також тілесні діти не заволодіють тим, що їм обіцяно під Авраамовою Угодою.

Вона, як і Закон, що був її тінню, її образом, є між Богом та тілесними людьми — світом. Тож якщо ця Угода є між двома сторонами (Богом і світом), то повинні бути умови, які їх зобов’язують; повинен бути посередник (як в образі), відповідальний за виконання умов обома. Хто ж тоді має бути посередником Нової Угоди? Нехай відповість Павло: “Ісус, посередник нового завіту” (Євр. 12: 24, Хом.). Так, Ісус, наш Голова, Він і тільки Він, може стояти без осуду перед праведним Божим Законом. Бог визнає Його за Свого святого Сина, відокремленого від грішників, і людство може (і незабаром зуміє) визнати Його за свого Господа, тепер високо звеличеного, хоча свого часу “страдника, знайомого з хворобами”, Який “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, а тепер є “вірним Первосвящеником”, здатним співчувати. Тільки через Нього світ може примиритися з Богом, бо Його великою працею є Примирення. У цій праці Він задіє Свою випробувану та вірну Наречену. Якими ж є умови цієї Нової Угоди? Умовою, як і в образі, є Закон — чини і живи. Бог ніколи не може бути стороною угоди, яка визнає гріх.

Досконала праведність (“будьте досконалі”) завжди була умовою, на якій Бог визнає Своїх дітей або спілкується з ними. Християни в теперішньому віці, хоча особисто недосконалі, вважаються досконалими, бо заховані в Христі і, як члени Його Тіла, вкриті Його шатами праведності. Та в грядущому віці вже не буде потрібна приписана праведність іншого, бо “кожен за гріх свій помре” (не за гріх Адама), або ж, навпаки, житиме завдяки власній праведності (досконалему послуху).

Може виникнути запитання: яким чином новий вік під Новою Угодою відрізнятиметься від Юдейського віку під Угодою Закону? Якщо умовою життя є слухняність досконалему Божому Закону, то чи не закінчиться все так, як

під Угодою Закону, коли всі були засуджені під нею на смерть? Ні, — відповімо ми, — проблема була не в Законі, а в людині. Людина у своєму деградованому, недосконалому стані не могла виконати Закон, “що мав би бути... на життя” (Хом.). Умова цієї Нової Угоди з боку Бога полягає в тому, що людина буде приведена до стану, в якому зможе слухатися досконалого Закону і завжди виконувати його у своєму серці, як написано: “Ось дні наступають, говорить Господь, і складу Я із домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт... Бо це ось отой Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїлю, каже Господь: Дам Закона Свого в середину їхню, і на їхньому серці його напишу, і Я стану їм Богом, вони ж Мені будуть народом... Їхню провину прощу, і не буду вже згадувати їм гріха”. “Тими днями не скажуть уже: Батьки їли неспіле, а оскома в синів на зубах, бо кожен за власну провину помре” (Єр. 31: 31).

“І складу їм заповіта того дня з польовою звіриною, і з птаством небесним, та з плазуючим по землі, і лука й меча та війну знищу з землі” (Ос. 2: 20; див. також Єр. 32: 37-41; Єз. 37: 26). Бачимо виразно, що Нова Угода ще є в майбутньому, і має настати велика зміна в умовах Ізраїлю, який, знаходячись попередньо під Законом, не міг його виконати. Проблема була в тому, що “батьки [Адам та його наступники] їли неспіле, а оскома в синів на зубах”, так що вони не могли виконати Закон Бога. Був запроваджений День Примирення (Євангельський вік), під час якого вони, а також усі люди, є відкуплені від гріха та прокляття через Ісуса Христа, Який за благодаттю Божою смерть скуштував за кожную людину. Людина Ісус Христос, свята, невинна, відокремлена від грішників, стала прокляттям за нас, стала гріхом за нас (тобто з Нею поводитися як з грішником), хоча не знала гріха. Відповідно, після Євангельського віку, коли вони дарма виправдаються через Христа і повернуться до стану безгрішної досконалої людини, ця Нова Угода набуде сили. З цією думкою погоджуються слова Павла (Рим. 11: 27): “І це [Новий] заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні”.

Народи також отримують благословення під цією Новою Угодою, стаючи “дочками” Ізраїлю. “І дам їм тобі за дочок, але не з твого [старого] заповіту” (Єз. 16: 61).

Ми побачили, що кожна Угода, в якій на обидві сторони покладені зобов'язання, має

посередника — когось, хто знаходиться між ними і гарантує виконання її умов. І як Мойсей був посередником під Угодою Закону, так “Ісус — Посередник Нової Угоди”.

“ІСУС — ПОСЕРЕДНИК НОВОЇ УГОДИ”

До Нього Бог звертається за виконанням Закону, і до Нього Ізраїль та світ звернеться за тим, щоб мати змогу виконати її умови. Пам'ятаймо, що ми, євангельська Церква, не приходимо до Христа під Новою Угодою, ані під “старою”, тобто Угодою Закону, а під Угодою, старшою від кожної з них (Гал. 3: 17), Авраамовою Угодою, як частина “Насіння”. “А коли ви Христові [Тіло], то ви Авраамове насіння й за [цією] обітницею спадкоємці” (Гал. 3: 29).

Як образна Угода, тобто Угода Закону (або “заповіт” — те саме грецьке слово), була скріплена, тобто запечатана, Мойсеєм (її Посередником) кров'ю тельця та козла щорічно, так “Нова Угода” запечатана кров'ю “кращих жертв” (у множині), які вони представляли, а саме: Христа — Голови та Тіла.

Мойсей взяв пучок ісопу, вовняну червону нитку і покропив для скріплення кров'ю, змішаною з водою, книгу (образ Закону) і весь народ (див. Євр. 9: 19). Так само Нова Угода має бути скріплена кров'ю. Для цього посередник “Нової” віддає Свою кров (життя) — Голови та Тіла — під час цього євангельського дня жертвування. Скоро, коли закінчатся кращі жертви, народ буде покроплений цією кров'ю очищення і чистою водою Правди. Буде покроплена книга (Закон) і народ, приводячи народ до згоди з Богом і, відповідно, до згоди з Його Законом. На зубах більше не буде оскоми. Якщо люди будуть робити добро, їх більше не буде супроводжувати зло, “усі бо вони будуть знати Його [Господа] від малого та аж до великого з них”, і “земля буде повна пізнання Господнього”.

Хто кропитиме після завершення жертв? В образі це був Мойсей; у позаобразі це буде великий Пророк і Посередник: “Господь Бог вам Пророка підійме від ваших братів, як мене; у всім Його слухайтеся, про що тільки Він вам говоритиме! І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 22). Це пророцтво стосується “Часу Відновлення всього” і Петро цитує його як відповідне.

Пророк (учитель) — “Христос” (Голова і Тіло) — зараз перебуває в процесі “підняття” (до влади), і скоро почнеться праця кроплення та очищення людства. Душа (особа), яка б тоді не послухалася і не очистилася, буде знищена. У тому віці грішник, навіть столітній, буде позбавлений життя, хоча, маючи стільки років, він буде тільки “дитиною” (Іс. 65: 20).

ТРИ ДРУЖИНИ АВРААМА

Давайте коротко розглянемо ці угоди, проілюстровані в образі (алегорії) (Гал. 4: 22: 31). Павло пояснює, що дружина Авраама, Сара, була образом Угоди, укладеної з Авраамом і пов’язаної з “Насінням”. Минали роки, а дитини не було. Тоді вони почали думати про виконання цього якимось іншим шляхом, тож Агар зайняла місце дружини й народила сина, який, очевидно, мав бути спадкоємцем. Так і первісна Божа обітниця мала на увазі Христа, але Він народився лише у “своєму часі”. Між тим був даний “Закон” на Сінаї, очевидно, займаючи місце Угоди, і під Угодою Закону відбувся розвиток тілесного насіння — тілесного Ізраїлю. Та Авраамова Угода не зазнала невдачі, і, після того як Угода Агар породила тілесний Ізраїль (зображений Ізмаїлом), народилося справжнє насіння Авраама та спадкоємець під першою Угодою (Сари), а саме, Ісус Христос та члени Його Тіла, духовний Ізраїль.

Саме так пояснює виконання образу Павло, говорячи тільки про два насіння, природне та духовне, і про дві Угоди, під якими вони з’явилися. Однак, як дізнаємося, Бог має укласти “Нову

Угоду” “по цих днях”. Ми, зрозуміло, запитуємо, чому ця Нова Угода не показана образно в дружині, як попередні дві? Та, дослідивши, бачимо, що вона теж була так проілюстрована. Повертаючись до 1 М. 24: 67, читаємо, як Ісак забрав Реваку до намету Сари, і вона стала його дружиною і т. д., що ілюструє, як наш Небесний Наречений прийме Свою Наречену в кінці її подорожі і введе (забере зі Собою) у володіння усім, що обіцяно першою Угодою (Сари). Читаємо: “А Авраам іще взяв жінку, а ймення їй Кетура”, яка ілюструє Нову Угоду настільки виразно, наскільки це може зробити образ.

Кожна з перших двох Угод принесла одного потомка. Перша — “наслідника всього” (Ісака — духовний Ізраїль), а друга — тілесний Ізраїль, улюблений ради Отця. Натомість Нова Угода (Кетура) привела шістьох синів, яких, якщо взяти разом зі сином Агар, було сім — повне число, яке показує, що всі тілесні діти отримають розвиток під Угодами Агар та Кетури (Угодою “Закону” та “Новою Угодою”). Ім’я Сара означає “Княжна”, Агар означає “Втеча, вигнана”, Кетура означає “Кадило, запашна”, і всі ці імена мають глибоке значення.

Бачимо, як наша (Царська) Угода виблискує яскравіше, ніж інші! Не забуваймо, що ми повинні померти з Ісусом, якщо маємо ЖИТИ і брати участь у славній праці кроплення та очищення світу в наступному віці. “Щоб через смерть,.. покликані прийняли обітницю вічного спадку” (Євр. 9: 15).

R4370 (1909 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.